

STJERNEN

36. ÅRGANG   NUMMER 5   JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE   MAJ 1989

Maj 1989
138. årgang
Nummer 5

Det Første Præsidentskab:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolv Kvorum:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dollin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
George F. Lee, William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for kirakens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:

Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharrt Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram

Redaktionen adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telef. 01 391366

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lyngø
Telef. 02 187727

© 1989 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 per year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U. S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A.

Abonnement:

12 numre Dkr. 83,- (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
USA og Canada: US\$ 10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8905 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:**
I, mine medtjenere!, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 7 I Herrens egen tid, *Eric Ott*
- 10 **SPØRGSMÅL OG SVAR:**
Vederstyggelige trosbekendelser, *Hoyt W. Brewster jun.*
- 13 **HÅNDBOG FOR FAMILIER:**
Lær børnene om handlefrihed og om at vælge
- 17 *Hawaiiansk, brændende kærlighed, JoAnn Jolley*
- 23 *Portræt af en omvendt, Martha Poston*
- 25 *Tillid i jeres ægteskab, Christie H. Frandsen*
- 31 *I krisetider, A. LaVar Thornock*
- 35 **BESØGLÆRERINDEBUDSKAB:**
Vogt mine lam
- 37 *Jeg vil være præst, Robin K. Beggs*

ISÆR FOR UNGE

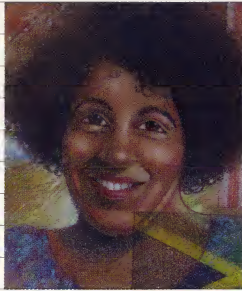
- 40 *Skabelonen, Ældste J. Thomas Fyans*
- 42 *Superlørdag i Rio, Teri Jenks*
- 46 *En lyscirkel, Marilyn Brown*

Børnestjernen

- 2 *Molisis hvide skjorte, Paula J. Hunt*
- 5 *Jesu Kristi sande kirke: Historier fra L&P*
- 6 **FÆLLESTID:**
En retfærdig leder, *Pat Graham*
- 8 **BARE FOR SJOV:**
Fra havets dyb, *Peggie Gieszel*

På omslaget: „Jesu Døb“, af Harry Anderson, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vor Frelser blev døbt af Johannes, og den samme Johannes viste sig i maj 1829 for Joseph Smith og Oliver Cowdery for at gengive præstedømmets myndighed til at udføre denne frelsende ordnelse.

I, MINE MEDTJENERE!

Præsident Gordon B Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg stod en dag ved Susquehannaflodens bred, i det område der er kendt som Harmony i Pennsylvania. Jeg spadserede mellem træerne og gik ned til vandkanten. Jeg tænkte på det, der skete dér den 15. maj 1829, og på, hvilket under det var.

Jeg tænkte på den unge Joseph Smith, som dengang var 23 år. Han havde fornylig

giftet sig med Emma Hale, og de var flyttet til Harmony, hvor hendes forældre boede. Skolelæreren, Oliver Cowdery, var kommet på besøg hos Joseph og havde tilbudt at hjælpe ham med at nedskrive oversættelsen af Mormons Bog, mens Joseph dikterede.

Der er så smukt i dette område i maj måned. Bladene på træerne er endnu forårsgrønne, og der er endnu nogle blomster tilbage. Vandet i floden står højt på grund af smeltevandet fra sneen.

De to unge mænd stødte, under deres oversættelse af den gamle optegnelse, på et sted, hvor der taltes om dåb til syndernes forladelse. De talte utvivlsomt om det og har nok spekuleret over sagen. De har uden tvivl haft deres spørgsmål om, hvem der havde myndighed til at døbe, og hvordan det skulle gøres. Da de ikke havde nogle bestemte svar på deres spørgsmål, har den ene sikkert sagt til den anden: „Lad os adspørge Herren.“

De forlod huset og haven og de omliggende marker og gik ud i skoven, hvor de kunne få ro til at bede for dem selv.

Mens de bad, hørte de, ifølge Oliver, Forløserens

stemme. De er sikkert overraskede og har åbnet øjnene. De så en engel komme ned i en sky af lys. Han talte til dem.

„Han fortalte at han hed Johannes, og var den samme som blev kaldt Johannes Døber i det Nye Testamente, samt at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som besad nøglerne til det Melkisedekske Præstedømme.“

Han lagde hænderne på de to unge mænds hoveder, og ordinerede dem, idet han sagde:

„I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed.“ (L&P 13).

„Han sagde, at dette aronske præstedømme ikke havde myndighed til at give håndspålæggelse for den Helligåndens gave“, og fortalte dem, at de ville få overdraget denne myndighed senere. Derpå befalede han dem at lade sig døbe og sagde til Joseph, at han først skulle døbe Oliver, hvorpå Oliver skulle døbe Joseph. (Se Joseph Smiths skrivelser 2:70).

De gik ned til vandkanten. Jeg kan næsten se dem for mig – disse to meget alvorlige unge mænd, adlyde den befaling som de havde fået af et opstandent væsen. Joseph døbte først Oliver ved nedsænkning i flodens vande. Oliver døbte derpå Joseph på samme måde, hvorpå Joseph lagde sine hænder på Oliver's hoved og ordinerede ham til det Aronske Præstedømme, således som Johannes havde gjort det lidt tidligere, hvorpå Oliver gjorde det samme for Joseph.

Disse ordinationer, som blev foretaget for anden

gang, tror jeg ikke var nødvendige, men de blev foretaget for at understrege en lektie. De havde allerede fået myndigheden overdraget af Johannes. Men de lærte, at overdragelsen af præstedømmet kom efter dåben, og dermed blev der statueret et eksempel for overdragelsen af præstedømmet.

Johannes brugte ikke mange ord, da han overdrog dette præstedømme. Jeg tror de fleste af os, som har overdraget dette præstedømmet til andre, har sagt langt mere. Men Johannes sagde hvad der var nødvendigt, samtidig med at han gav et mønster for, hvad der er nødvendigt.

Den myndighed, som han overdrog dem, var den samme myndighed som han, Johannes, havde, da han blev kendt i Palæstina som Døberen, den mand som Jesus henvendte sig til for at blive døbt i Jordanfloden.

Denne Johannes var ikke noget almindeligt menneske. Jesus sagde om ham: „Blandt kvindefødte er ingen større end Johannes.“ (Lukas 7:28).

Det betyder meget for mig at vide, at Johannes lagde sine hænder på Josephs og Olivers hoveder. Det er det første tilfælde, som er optegnet i historien om det gen-givne evangelium, hvor denne fremgangsmåde blev fulgt. Det betyder meget for mig, at han, et opstandent væsen, fysisk lagde sine hænder på hovedet af de unge mænd, som fik overdraget denne gave. Det er en fysisk proces at få overdraget denne guddommelige myndighed. Det er som om, at denne myndighed, når de rette ord fremsiges, udgår fra ham, der har den, til ham, der modtager den, gennem de hænder som den ene lægger på hovedet af den anden.

Johannes sagde dernæst: „Jeg overdrager jer, mine medtjenere.“ (Se L&P 13). Det betyder meget for mig, at han ikke sagde: „Jeg overdrager jer, unge mænd eller drenge“ eller noget i den retning. Han sagde derimod: „mine medtjenere.“ Han gjorde dem til sine ligestillede. Ved denne betydningsfulde lejlighed gjorde han det helt klart, at der i kirken ikke findes én, som er herre, og en anden som er tjener, og at alle som bærer præstedømmet er medtjenere for den evige Gud, fra hvem denne myndighed kommer. En mand kan være rig eller fattig, han kan være fysisk stærk eller svag, han kan have lys eller mørk hud, være høj eller lille, være højt uddannet eller have en forholdsvist lille uddannelse, som Joseph havde det. Alt dette er uden be-

tydning når det drejer sig om guddommelig myndighed. Det vigtigste er, at de hver især er værdige. De ord, som Johannes indleder med, er uhyre vigtige, „jer, mine medtjenere“. Nogle af de største skikkelser i dette værks historie har ikke haft ret mange af denne verdens rigdomme og har ikke fået ret meget formel uddannelse eller haft noget imponerende udseende. Det vigtigste er, at de blev fundet værdige til at bære Guds præstedømme og fungere i det.

Johannes sagde dernæst: „I Messias' s navn.“ Atter satte han et forbillede for os i denne første ordination i denne uddeling. Når vi udfører denne præstedømmeordinanse, siger vi i reglen ikke „i Messias' s navn.“ Vi siger sædvanligvis det samme, men med andre ord, nemlig: „I Jesu Kristi navn.“ Vi må aldrig glemme, at vi udfører alle opgaver indenfor vort præstedømme i Jesu Kristi, Guds Søns, denne verdens frelsers og forlørsers navn, han, hvis arbejde vi er engageret i, eftersom vi bærer dette præstedømme.

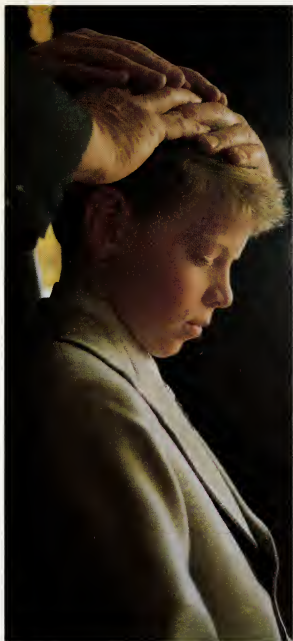
Jesu Kristi navn er helligt. Ingen bør benytte det, uden i forbindelse med hellige formål. Det er en alvorlig synd ikke at respektere dette. Det er det hellige navn, som Gud har givet denne kirke. Det er anderledes end andre navne, fordi det er navnet på én, som var anderledes end alle andre mennesker. Han kom til jorden som søn af en jordisk mor og den evige Fader. Ved guddommelig kraft, overvandt han døden, rejste sig fra graven og bragte frelse til hele menneskeheden.

Tag aldrig under nogen omstændigheder Herrens navn forfængeligt. Hellighold det til enhver tid og benyt det med ærbødighed.

Dernæst fortalte Johannes, at det var Arons præstedømme han overdrog – den Aron, som havde besiddet denne forunderlige magt og myndighed. Johannes fortsatte med at sige, at dette præstedømme „ejer nøglerne til engles betjening“. Hvad er nøgler? De repræsenterer myndigheden til at åbne for og stille særlige, bestemte og vidunderlige velsignelser til rådighed, indbefattet „englebjetjening“. Enhver dreng, som bærer det Aronske Præstedømme, er berettiget til betjening af engle, dersom han lever, så han er værdig til det. Det vil sige, at han kan bede om guddommelig magt til at beskytte, vejlede, trøste og styrke sig. Jeg tror ikke, at Johannes brugte tomme ord, da han talte om betjening af engle. Jeg tror, at han stillede en uvurderlig

Han befalede os at gå og blive døbt og underrettede os om, at jeg først skulle døbe Oliver Cowdery, og derefter skulle han døbe mig." (Joseph Smiths skrivelser 2:70).

kraftkilde til rådighed for dem, der har præstedømmet, dersom de opsøger den og lever, så de kan få den.

Derpå talte han om omvendelsens evangelium. I de første år af denne uddeling gjorde Herren det meget klart, at vi ikke har noget større ansvar end at opfordre folk til at omvende sig. Det betyder ganske enkelt, at vi skal opfordre dem til at forlade det onde, vende omkring og harmonisere deres levevis efter det evige evangeliums sandheder. Jeg håber, at alle drenge, som bærer det Aronske Præstedømme, har planer om at tage på mission, samt at de får mulighed for det. Jeg håber, at når de kommer på mission, at hovedparten af deres indsats vil være at forkynde omvendelse. Det betyder ikke, at de blot skal bede folk om at omvende sig. Det betyder snarere, at de skal forkynde evangeliet for dem på en sådan måde, at de, der hører, ønsker at ændre livsførelse, ophøre med de synder, som de tidligere har begået, og fremover lever et liv, som er bedre end deres tidligere liv.

Johannes fortsatte derpå med at fortælle Joseph og Oliver at, med dette præstedømme gav han dem myndighed til at døbe ved nedsænkning til syndernes forladelse. Som Herren i senere åbenbaringer gjorde det klart, så er dåben en symbol på død, begravelse og opstandelse til et nyt liv. Er det ikke bemærkelsesværdigt og vidunderligt, at man kan få tilgivelse for fortidens synder? Det vil sige, at de bliver udvisket og at vi, når vi kommer op af dåbens vande, er rene, at Herren fuldt ud vil acceptere os, og at vi kan begynde at leve på en ny måde med en fast beslutning om, at vi vil leve et syndefrit liv.

Ingen som helst på denne jord kan udføre denne ordinanse med den rette myndighed, medmindre han har fået overdraget præstedømmet.

Er det da noget under, at vi, hvert forår omkring den 15. maj, mindes gengivelsen af Det Aronske Præstedømme? Det er nok værd at mindes. Vi fejrer, at den guddommelige myndighed, som blev taget bort fra jorden, er kommet tilbage med et løfte om at den skal forblive her.

Jeg har oplevet og set denne magt og hørt Åndens røst, og derfor vidner jeg om sandheden i disse ting, i Jesu Kristi navn. Amen. □

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter som kunne fremhæves. Hvis I synes, kan I fremlægge disse punkter under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Joseph Smith og Oliver Cowdery fik overdraget Det Aronske Præstedømme af et opstandent væsen – Johannes Døber.
2. Den præstedømmemyndighed, som Johannes overdrog Joseph og Oliver, var den samme, som han selv havde, da han døbte Frelseren så mange år før.
3. Sammen med gengivelsen af Det Aronske Præstedømme fik vi dåbens gave, et symbol på at vi aflægger vores gamle levevis og påtager os at leve efter Guds behag.

Diskussionshjælp

1. Fortæl om dit forhold til gengivelsen af præstedømmets myndighed i denne uddeling. Bed familiens medlemmer fortælle om deres forståelse af præstedømmet.
2. Findes der skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse højt og drøfte?
3. Ville denne samtale blive bedre, dersom I talte med husets overhoved før besøget? Har I et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

I HERRENS EGEN TID

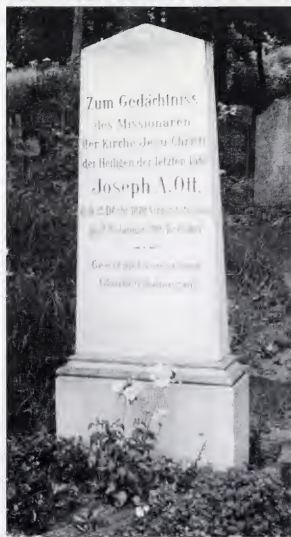
Eric Ott

I 1895 var min bedstefars bror, Joseph Alma Ott, den første missionær, der blev kaldet fra den lille by, Tropic, i det sydlige Utah. Han var den tredje af David Benton Ott og Hannah Normingtons sønner, en robust pioner som var med til at ændre Utahs sydlige ørken til landbrugsjord og græsningsarealer.

Kaldet, til at rejse på mission i Tyskland, kom kun et par uger efter, at den 24-årige Joseph var blevet gift med Elizabeth Jolley i St. George templet i Utah. Joseph måtte, som så mange andre i sin generation, forlade alt det, han kendte og holdt af for at tage den lange rejse til Europa.

Desværre blev tragedien ældste Otts første og eneste missionærkammerat. Da han skulle gå i land fra skibet i Tyskland, gled han og faldt ned i det kolde vand. Han blev syg efter opholdet i det kolde vand i det hårde vintervejr. Josephs tilstand forværedes, og indenfor en måned efter sin ankomst til missionen døde han. Han blev begravet i Dresden, som nu hører til Østtyskland. Det eneste, han ejede, var et guldur, og det blev sendt hjem af de lokale myndigheder. Senere bar min bedstefar det og derpå min far under deres missioner.

Det var en sønderknusende nyhed for ældste Otts familie. Joseph var død, hans liv forspildt, hans legeme begravet i et fjernt land. Elizabeth, der kun få uger før lykkelig havde danset som ung brud, var nu en sorgbetyngt ung enke. Josephs far sørgede lige så

meget, som Jakob i det Gamle Testamente sørgede, idet han antog, at hans Josef var blevet dræbt af vilde dyr.

Selvom tiden og familiens tro med tiden lettede på sorgen, så gik historien om den skæbnsvangre mission videre fra generation til generation.

I mellemtiden blev mindet om ældste Ott bevaret smukt af de tyske hellige. Kort efter Josephs død, afholdt præsidenten for den europæiske mission og adskillige af kirkens ældster en kort mindehøjtidelighed ved graven, som blev indviet ved den lejlighed. Der blev rejst en gravsten, betalt ved bidrag fra de lokale medlemmer. Gravstenen var af hvid marmor og 1,6 m høj, og gravskriften lød således:

Til minde om missionæren
i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

Joseph A. Ott

Født den 12. dec. 1870
i Virgin City, Utah

Død den 10. jan. 1896 i Dresden

Indviet til ham af hans
medtroende

De tyske hellige sendte et stort fotografi af gravstenen til Otts familie. Det havde en fremtrædende plads i Josephs forældres hjem og senere i hans søsters hjem i mange år. Flere år efter Josephs død, tilbød kirken at sende Josephs

jordiske rester hjem, så de kunne blive begravet i hans hjemby. Men efter meget eftertænksomhed og bøn, besluttede familien at lade liget blive i Tyskland, hvor hans mission fik en så tragisk afslutning, endnu før den var begyndt.

Et strålende lys

Men på én eller anden underlig måde, så var Joseph Ott's missionærgerning i dette liv endnu ikke slut.

I 1908 besøgte en dame, som hed Maria Strauch, jævnligt kirkegården i Dresden for at passe en slægtningens grav. Under et af disse besøg, så Maria noget, som lignede et lys, der strålede ned over en af gravstenene. Hun blev nysgerrig og besluttede sig til at undersøge det nærmere. Da hun nærmede sig gravstenen, opdagede hun, at stenen stod på en grav, hvor en missionær, som hed Joseph Ott, lå begravet.

Maria spekulerede over, det hun havde set. Hvad betød det? Hvem var denne mand? Hvorfor var hendes opmærksomhed blevet rettet mod hans gravsten? Hun fik det svar, at hun måtte finde ud af noget mere om den kirke, der stod nævnt på stenen.

Ved århundredeskiftet var der kun få medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Tyskland. Men hendes omhyggelige undersøgelser førte snart Maria Strauch til kirkens lokale

*Den sande værdi af
en mission eller et liv,
kan kun måles efter
Mesterens tidsregning.*

gren. Hun accepterede med glæde evangeliets budskab og blev døbt. Året efter gjorde hendes mand, Herman, det samme, og efterhånden blev mange af deres tretten børn også døbt.

Siden den tid har Marias efterkommere ydet deres bidrag til kirkens vækst i Tyskland. En af hendes sønner er for eksempel Herman Karl Strauch, der var på mission i sit fædreland i 1920-erne. Evangeliets lys har strålet klart i Strauchs familie gennem to verdenskrige og på trods af at Tyskland blev delt i to nationer.

Uventede gæster

En eftermiddag i begyndelsen af 1988, mens jeg arbejdede på mit kontor i missionærernes træningscenter i Provo, Utah, fik jeg uventet besøg af et missionærægtepar. Jeg kunne se på deres navneskilte, at de hed Roman og Hella Smith.

Søster Smith sagde, at hun havde set mit navn på døren og følte sig tilskyndet til at tale med mig. Hun spurgte, om jeg kendte noget til en missionær, der hed Ott, som rejste til Tyskland for mange år siden og døde der. Jeg tænkte omgående på min fars onkel Joseph. Jeg fortalte hende, hvad han hed og gennemgik kort omstændighederne ved hans død i Tyskland.

Søster Smith tøvede et lille øjeblik. Så fortalte hun mig med stigende spænding om Maria Strauch, hendes besøg på kirkegården, lyset der strålede over Josephs gravsten og Marias og hendes families omvendelse. Derpå fortalte Hella Smith, at hun var Maria Strauchs barnebarn. Hendes mor Ghemela Strauch Ulpts var Herman og Maria Strauchs 13. barn. Hella, der er født og opvokset i Dresden, forlod Østtyskland i 1955 og endte til sidste i USA sam-

men med sin mor, der var enke, og sin bror, Henry. Nu skulle hun og hendes mand tilbage til Tyskland som missionærer.

Alt imens søster Smith og jeg forenede vores historier, sad vi lige så stille og nød den dejlige følelse som faldt over os. „Bror Ott,“ sagde hun. „Det ser ud som om, at din fars onkel Joseph trods alt havde succes som missionær.“

Maria Strauchs historie har gjort tilværelsen lysere for mange mennesker. Bevidstheden om, at der kom noget godt ud af Joseph Ott's mission, har været en trøst for min familie, som en helbredelse efter lang tids sygdom. Og da jeg hørte resten af historien, bragte det mig ikke alene trøst, men også indsigt. Det har ændret min indstilling til missionærgerningen og livet.

I mit arbejde for kirken, har jeg haft mange muligheder for at vurdere missionærer. Jeg har som så mange andre en tendens til at bedømme deres succes ene og alene efter, hvor mange omvendte de døber under deres mission og andet produktivt, som man umiddelbart kan måle.

Nu er jeg klar over, at der er mange begivenheder, som vi ikke kan bedømme alene på baggrund af vores begrænsede tidsregning. Der vil altid være en Abinadi eller en Joseph Ott, hvis arbejde vil bære frugt i en senere tidsalder. Guds hensigter rækker ofte ud over nuet. Herrens dag er længere end vores, og den sande værdi af en mission eller et liv, kan kun måles efter Mesterens tidsregning. □

Bror Ott, som er leder af forskning og vurdering ved missionærernes træningscenter i Provo, Utah, er biskop for Orchards 3. ward i Orem's østre stav i Utah.

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning,
ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Hvad var det for trosbekendelser, Herren fandt vederstyggelige, som nævnt i den første åbenbaring?

Hoyt W. Brewster jun.
er leder af afdelingen
for det Melkisedekske Præstedømme.

Ved mindst fire lejligheder skrev eller dikterede profeten Joseph Smith en beretning om sin første åbenbaring. Kun i én af dem – den korte beretning som Warren Cowdery nedskrev i 1835 – nævnes der ikke noget om de falske lærdomme, der undervistes i blandt menneskene. (Milton V. Backman jun: *Joseph Smiths First Vision*, Salt Lake City. Bookcraft 1980).

I en beretning som i 1832 blev dikteret til Frederick G. Williams, fortalte profeten Joseph, hvordan Frelseren havde sagt til ham at „verden var i synd på dette tidspunkt, og at ingen gjorde noget godt“. Herren sagde endvidere: „De drager sig nær mig med deres læber, men deres hjerte er langt fra mig.“ (Backman: *First Vision*, s. 157).

Den beretning, vi nu har i Den Kostelige Perle, er skrevet i 1838. I den beretning spørger den unge Joseph Guddommen „hvilken af alle sekterne, der var den rette“. Guds Søn svarede, at „de var alle forkerte . . . at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed for ham, og at disse lærere alle var fordærvede, at de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er

menneskebud og har gudfrygtighedens skin.“ (Joseph Smiths skrivelser, 2:18-19).

I en beretning fra 1842, kendt som Wentworthbrevet, skrev profeten: „To herlige personer . . . fortalte mig at alle de religiøse samfund troede på falske lærdomme, og at Gud ikke anerkendte nogen af dem som sin kirke og sit rige.“ (Backman: *First Vision*, s. 169).

Ud fra disse beretninger om profetens oplevelser i Den Hellige Lund den forårmorgen i 1820, står det klart at Gud Faderen og hans Søn var højest utilfredse med de lærdomme, der belærtes om i kirkerne.

En af de største grunde til, at Herren var utilfreds, var måske, at menneskebudene mangler magt til at frelse. Apostlen Paulus gjorde i forudms tid opmærksom på de forfærdelige tider, som skulle komme, hvor mange frafaldnes menneskeskabte skikke ville være fremherskende. Han gjorde opmærksom på at dem, der gik ind for disse skikke, ville have „guds frygts skin“, men de ville fornægte „dens kraft“. Hans opfordring var: „Dem skal du holde dig fra.“ (2 Timoteus 3:5. Se også Joseph Smiths skrivelser 2:19).

Enhver trosbekendelse, lærdom, filosofi, forskrift, skik, ordianse eller belæring, der med fuldt overlæg eller uforvarende leder folk bort fra Kristi *frelsende kraft* og hans evangelium, er en vederstyggelighed. Således vil alt, hvad der afviger fra sandheden eller Guds guddommelige myndighed, omend kun lidt, mangle gudfrygtighed. Vi bør holde os fra noget sådant.

Herren åbenbarede for profeten Joseph Smith, at gudfrygtighedens kraft åbenbares i hans præstedømmes ordianser. „Og uden disse forordninger (ordianser) og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet.“ (L&P 84:20-21).

Evangeliske ordianser, som udføres *formelt* på den måde, som Herren har erklæret nødvendig for at blive frelst, men mangler præstedømmets guddommelige myndighed, vil Gud ikke acceptere, og derfor mangler de kraft til at frelse sjæle. Desuden vil ingen handling have magt til at frelse, uanset hvor oprigtige hensigter et mennesker end har under udførelsen eller modtagelsen af evangeliske ordianser, dersom ordianserne ikke udføres med en myndighed, som Gud har anerkendt.

Som følge deraf er det Guds gerning – som er „at

tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39) – de står i vejen for. Derfor vil alt det, som står Guds gerning i vejen, være en vederstyggelighed.

Ældste John A. Widtsoe har gjort følgende iagttagelse med hensyn til de vederstyggeligheder, der omtales i den første åbenbaring:

„Jesus sagde til Joseph at alle kirkerne var forkerter, og at deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i hans øjne, samt at deres lærere allesammen var fordærvede. Denne udtalelse har givet anledning til en hel del harme. Det bør dog ikke forbavse os, dersom vi betænker at Joseph gik ud for at søge sandheden. Der var ingen tvivl i hans sind. *Al usandhed er en vederstyggelighed*. Rens verden for usandhed, og den vil blive et bedre sted at leve. Præsterne var ikke nødvendigvis fordærvede, men eftersom de forkyndte usandhed og gik ind for usandhed, så var de fordærvede lærere. Der er en hårfin forskel mellem et menneske, der er villedt og én, der med vilje belærer usandheder. Det, som Frelseren sagde, må ikke misforstås. Sandheden er det eneste, som er helligt, og dersom vi øver vold mod den eller forandrer den, så vil de mennesker, der belærer derom, blive fordærvede eller vederstyggelige.“ („Joseph Smith – The Significance of the First Vision,” *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, bind 1, Logan, Utah: Institute of Religion, 1966, s. 28. Fremhævelse tilføjet).

Skrifterne giver det gode råd, at vi skal ikke skal rette os efter „fabler og bud, givne af mennesker, som vender sig bort fra sandheden“. (Titus 1:14).

De sidste dages hellige har ikke i sinde at fornærme nogen, når de taler om falske trosbekendelser og om at andres tro er en vederstyggelighed. Men vi må være urokkelige og holde fast ved sandheden. Der er kun „én Herre, én tro, én dåb“. (Efeserne 4:5. Fremhævelse tilføjet).

Vi erkender, at oprigtige, pligtro lærere og præster, indenfor andre trossamfund, gør meget godt i verden. Sidney Rigdon var for eksempel præst i en anden kirke, før han lærte Jesu Kristi gengivne evangelium at kende. Efter hans omvendelse, sagde Herren til ham: „Min tjener Sidney: Jeg har betragtet dig og dine gerninger. Jeg har hørt dine bønner og beredt dig til et større værk.“ (L&P 35:3).

Sidney Rigdon havde åbenbart ydet en værdifuldt indsats i sin forrige præstegerning, og da han havde accepteret det gengivne evangelium lykkedes det ham at modtage den guddommeligt gengivne magt, så han kunne gå videre og udrette en større gerning, ved at undervise i Guds åbenbaringer og forrette evangeliets frelsende ordianser.

Blandt dem, der fremmer retfærdighed, er der mange præster fra andre kirker, og de hører til jordens agtværdige mænd og kvinder. Men i åbenbaringerne er indres vi om at selv blandt disse „jordens hederlige mennesker“, vil være blandt dem som mister deres ophøjelse i det celestiale rige, dersom de ikke vil acceptere Jesu Kristi evangeliums frelsende ordianser og principper, som de kun kan få gennem hans genoprettede kirke. (Se L&P 76:75-78).

Personlig retfærdighed og gode hensigter er ikke tilstrækkeligt til at frelse sjæle i Guds celestiale rige. Frelseren skelnede selv mellem belønningerne. Han sagde: „Den, som tager imod en profet, fordi han er en profet, skal få en profets løn; og den, som tager imod en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal få en retfærdigs løn.“ (Mattæus 10:41).

Hvis vi følger en ærlig og retfærdig præsts lærdomme, én som ikke har myndighed til at udføre evangeliets frelsende ordianser, så vil denne retfærdige mand få en retfærdigs løn, men han vil ikke kunne opnå fuldkommen frelse. Herren har gang på gang tydeligt understreget nødvendigheden af, at vi skal modtage visse ordianser for at blive frelst. (Se Johannes 3:5; L&P 132:18-19).

Når vi afviser de falske trosbekendelser og ordianser, som udføres uden myndighed, så gør vi det ikke for at dømme nogen. Vi erkender at der findes gode, moralske, oprigtige mennesker i alle kirker. Ældste James E. Talmages bemærkede, at „når vi siger at Herren ikke har behag i disse kirker, så mener vi ikke, at han ikke har behag i medlemmerne i disse kirker. . . Kirken som sådan er måske fordærvet, fordi den underviser i de falske påstande, som den står for, mens den kan have medlemmer som gør deres bedste.“ (Conference Report, oktober 1928, s. 120).

Ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Råd har bemærket:

„Vi ved at der findes ordentlige, respektable, ydmy-

ge mennesker i mange kirker, kristne såvel som andre trossamfund. Til gengæld er der sørgeligt nok også såkaldte sidste dages hellige, som i sammenligning ikke er nær så værdige, fordi de ikke overholder deres pagter.

Men det er ikke et spørgsmål om at sammenligne menneskene . . .

En god opførsel uden evangeliets ordinanser vil hverken forløse eller ophøje menneskeheden. Pagter og ordinanser er nødvendige. Det forlanges af os at vi underviser i evangeliets lærdomme, også de upopulære." (Oktoberkonferencen 1985. Stjernen, nr 2, årgang 135, s. 65).

Vi forlanger ikke at folk skal afvise den sandhed, som de er i besiddelse af. Vi ønsker blot at hele menneskeheden skal have del i al sandhed i Jesu Kristi evangelium samt at stille den frelsende kraft til rådighed for hver enkelt person.

Når vi udsender dette budskab, vil det være godt, dersom vi havde to af Guds tjeneres advarsler i tankerne. Den nephitiske profet, Alma gav sin søn, Shiblon, dette råd: „Vær frimodig, men ikke overmodig“ – når han skulle forkynde Guds ord. (Alma 38:12).

På den anden side bør alle sidste dages hellige tage apostlen Paulus' ord i deres mund, og bevare dem i deres hjerte: „Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror.“ (Romerne 1:16).

Når vi således frejdigt forkynder at menneskebud er en vederstyggelighed i Guds øjne, så erkender vi ydmygt vort hellige ansvar for at dele evangeliet i dets fylde med andre og anmoder hele menneskeheden om at komme til Kristus. Gjorde vi mindre end dette, ville vi være under fordømmelse. Når man har sandheden og ansvaret for de frelsende ordinanser, men ikke er parat til at dele dem med andre, så ville det i sig selv

være en vederstyggelighed for Herren.

Der er måske endnu en ting angående sandhed og vederstyggelighed, som vi burde tænke nærmere over. Medlemmer af Kristi rige her på jorden, folk, der har modtaget evangeliets frelsende ordinanser ved den rette præstedømmemyndighed, må ikke være selvglade eller tilfredse, blot fordi de selv er medlemmer af kirken. Herren selv har sagt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren har velbehag. Dette siger (Herren) om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer“ (L&P 1:30).

Medlemskab af Herrens kirke her på jorden er ingen garanti for ophøjelse i hans rige herefter. Vi skal holde de hellige pagter, vi indgår med Gud og forsøge at gøre hans vilje i alle ting. De bemyndigede ordinanser er nødvendige for at blive frelst, men det samme er lydighed i overholdelse af budene og pagterne, som er forbundet med disse ordinanser.

En fordums profet minder os om, at når vi først er trådt ind på den lige og snævre vej, så må vi gøre alt „med urokkelig tro på (Kristi ord)“, og hvis vi „stræber fremad og mætter os med Kristi ord samt holder ud intil enden“, så har Faderen lovet os evigt liv. (2 Nephi 31:19-20).

Det gør ikke stor forskel om vi har fulgt vederstyggelige trosbekendelser eller forladt den sande lære. I begge tilfælde mangler vi den frelsende kraft, og resultatet vil i den sidste ende blive det samme – man vil gå glip af sin ophøjelse.

„Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den? . . .

Det, som . . . ikke retter sig efter loven, men søger at blive i sig selv en lov og med forsæt fremturer i synd . . . kan ikke blive helliggjort ved lov, ej heller ved nåde, ret eller dom“ (L&P 88:33, 35). □

LÆR BØRNENE OM HANDLEFRIHED OG OM AT VÆLGE

Vi har allesammen fået retten til at vælge mellem ondt og godt. Denne handlefrihed er evig og den er lige så nødvendig for vor fremgang som tro og omvendelse. Afdøde præsident Marion G. Romney sagde: „Handlefrihed betyder frihed og magt til at vælge og handle. Næst efter livet selv er det menneskets mest kostbare arv.“ (Den danske Stjerne, oktober 1976, s. 102).

Handlefrihedens princip er så vigtigt, at der opstod store stridigheder i den førjordske tilværelse for at bevare den. Vor Fader i Himlen og Jesus Kristus ønskede at vi skulle kunne vælge, om vi ville efterleve deres bud eller ej. Lucifer ville nægte os muligheden for at vælge. (Se L&P 29:36; Moses 4:1-4; Abraham 3:22-28).

Forældre har derfor ansvar for at lære deres børn om handlefrihedens store betydning samt hvordan man anvender denne frihed som ansvarlige mennesker.

Forklar hvad handlefrihed er

Det fremgår klart af skrifterne at fire ting er nødvendige, for at der kan eksistere moralsk handlefrihed. Det er: Love, modsætninger, kundskab og frihed til at vælge. (Hele det andet kapitel i 2. Nephi handler om forbindelsen mellem disse fire principper).

Love. Før vi kan anvende handlefriheden, må der være visse regler eller bud, som vi kan følge. Det er en af grundene til at vor Fader i Himlen og Jesus Kristus har givet os love. Adlydelsen af disse love medfører visse velsignelser. Ulydighed mod dem får negative følger. (Se L&P 130:20-21).

Modsætninger. Der kan ikke eksistere nogen handlefrihed, dersom der ikke vælges mellem modsætninger, sagde profeten Lehi. (Se 2. Nephi 2:11). Selv om alle de valg, vi træffer i livet, ikke behøver at være mellem rigtigt og forkert, så skal vi i den sidste ende vælge mellem godt og ondt. Der er opponerende kræfter, som forsøger at lokke os til at vælge deres metoder, men det er *os*, som træffer afgørelsen.

Kundskab. Hvis vi skal træffe kloge valg, så må vi have kundskab om det, vi kan vælge og følgerne af hver enkelt valg. Vores evne til at vælge korrekt forbedres, når vi lærer hvilke følger valgene får.

En lille illustration kunne måske hjælpe mindre børn til at forstå princippet. Skriv forskellige opgaver på hver sin lap papir. De skal være store nok til at de nemt kan læses. Læg dem i en æske eller en skål, giv børnene bind for øjnene og lad dem trække en seddel. Lad dem derpå vælge med åbne øjne. Spørg dem hvordan man kan være mest sikker på at få det, man ønsker sig. Pointér, at selv om de *måske* nok kan få, hvad de ønsker sig, uden at kigge, så er chancerne for at de får tilfredsstillt deres ønske meget større, dersom de kan se hvad de vælger og ved, hvad det er.

Frihed til at handle. Der er ingen handlefrihed, dersom man ikke frit kan træffe beslutninger. Men handlefrihed betyder ikke, at vi kan vælge ubegrænset. Vi begrænses allesammen til en vis grad af vores situation og forhold. Vi kan for eksempel ikke vælge at være født et andet sted, eller at være en anden end den vi er.

På samme måde kan vi heller ikke vælge at være uærlige og forvente at indkomme i Guds rige. Denne velsignelse får kun den ærlige. Hvis vi skal have ægte frihed så må vi først og fremmest være ansvarlige. Med større frihed følger nødvendigvis også et større ansvar.

På den anden side kan vi miste friheden ved at træffe uansvarlige valg. En elev, som vælger at lade være med at læse lektier og får dårlige karakterer i gymnasiet, kan for eksempel ikke få adgang til universitetet. Den, der vælger at overtræde visdomsordet, kan blive afhængig af alkohol, narkotika eller tobak. De, som vælger at overtræde landets love, vælger at miste deres frihed og at blive fængslet. På samme måde vil de, der overtræder Guds love, miste noget af deres frihed.

*„Michael,
nu skal jeg
fortælle dig,
hvorfor jeg
beder mine
bønner.“*

Hvad vi end vælger at gøre eller ikke gøre, vil få konsekvenser. Så, selv om vi er frit stillet til at handle, så slipper vi ikke for konsekvenserne. Derfor kan vi ikke se bort fra konsekvenserne, når vi benytter vores handlefrihed. Nogle konsekvenser er lettere at se end andre. Det er en af grundene til at skrifterne, profeterne og vore personlige bønner har så stor betydning. „Når vi har skrifterne i hjerte, tanke og sjæl, så har vi en målestok for alt. Vi har et middel, hvorved vi kan bedømme alt andet.” (Arthur Henry King: *The Abundance of the Heart*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, s. 129).

Af og til må vi vælge at adlyde det, som Herren har bedt os om, selvom vi måske ikke kender resultatet, i tillid til at det vil få gode konsekvenser for os.

Giv næring til handlefriheden

Den bedste måde, hvorpå vi forældre kan lære vore børn at anvende handlefriheden rigtigt, er ved at være et godt eksempel for dem. Når vi vælger at efterleve evangeliet, giver vi vore børn en god oplæring i at anvende deres handlefrihed. De lærer meget mere ved vort eksempel, hvis vi giver os tid til at fortælle dem om de valg vi træffer, hvad vi mener om disse valg og de velsignelser vi har modtaget.

Men eksemplet er ikke altid nok. Vi er også nødt til at vejlede vore børn i at bruge deres handlefrihed. Det skal gøres blidt – i kærlighed og uden tvang. Den 3-årige Michael var parat til at komme i seng, da han erklærede overfor sin far: „Jeg vil ikke bede bøn i aften.” Hans far skældte ham ikke ud, og prøvede ikke på at tvinge ham til at bede. Han tog ham stille og roligt på skødet og sagde: „Michael, jeg vil gerne fortælle dig, hvorfor jeg beder bøn.” Derpå fortalte hans far ham om de velsignelser han ønskede at takke vor himmelske Fader for, og den dejlige følelse han fik, når han bad vor himmelske Fader passe på ham. Det varede ikke længe før Michael selv nævnedes de velsignelser, han fik. Et øjeblik efter hoppede han ned fra sin fars skød og sagde: „Nu vil jeg gerne bede bøn.”

Faderen fortalte ganske enkelt og oprigtigt sin egen mening om bønnens betydning – men det kunne have været om alt muligt andet – og barnet fornemmede sin fars kærlighed, både for ham og for vor himmelske Fader.

Når børn træffer gode valg, vil oprigtig ros opmuntre dem til fremover at træffe gode valg. Når vi viser opmærksomhed, vil vore børn forstå at vi er interesserede i, hvordan de anvender deres handlefrihed og at vi har tillid til at de kan vælge klogt. Og jo mere specifikt vi roser, jo bedre vil vejledningen være: „Det var klogt af dig at vælge at købe skoene her for dine penge i stedet for at bruge dem til slik.” Eller: „Jeg beundrer dig for din villighed til at være med i kirkens tjenesteprojekt, selv om der var fodboldkamp i tv.”

Det er som med al anden oplæring vi giver vore børn, at den positive opmuntring og kærlighed, vi giver dem, er langt mere værd end irrettesættelser. Men når det er nødvendigt at irrettesætte, så skal vi netop pointere hvorfor valget ikke var godt – uden at overdrive.

Det er skadeligt, ja endog ødelæggende, gang på gang at omtale resultaterne af et dårligt valg eller at bruge disse overflødige ord: „Jeg sagde jo til dig, hvad der ville ske!” Det er meget nemt at få børn til at miste deres selvtillid, og dermed gøre dem bange for at benytte deres handlefrihed.

Handlefrihedens konsekvenser

Jo tidligere, vi kan begynde at undervise om den rette anvendelse af handlefriheden, jo bedre. Selv små børn kan begynde at forstå, hvordan man vurderer et valg og dets konsekvenser. Somme tider kan man hjælpe børnene til at tænke, hvis man udforsker ideer gennem leg. En sådan leg hedder: „Hvad ville der ske hvis . . .?” Den leges ved at foreslå eventuelle handlingsforløb og derpå få enten et barn eller hele familien til at drøfte konsekvenserne. For eksempel:

– Hvad ville der ske, hvis Peter altid løb ud på vejen uden at se sig for til begge sider?

– Hvad ville der ske, hvis Maria besluttede sig til ikke at gå i søndagsskole mere?

Eller, stil et spørgsmål der ser sagen fra begge sider, for eksempel:

– Hvad ville der ske, hvis Lars besluttede sig til aldrig at bryde visdomsordet?

– Hvad ville der ske, hvis Lars besluttede sig til at prøve at smage på en øl eller et glas vin sammen med sine venner?

Han har skænket jer evnen til at kende det gode fra det onde, og han har givet jer frihed til at vælge liv eller død; og I kan gøre godt og blive bragt tilbage til det gode eller blive gengældt med det gode, eller I kan gøre ondt og det gode, eller I kan gøre ondt og blive gengældt med det, som er ondt.

HELAMAN 14:31

Hvis vi giver vore børn lov til at nævne konsekvenserne, kan dette blive en effektiv lektieoplevelse. Det bør ikke betragtes som en prædiken, men som en vigtig anledning til at se, hvor vakse vore børn er til at se konsekvenserne og til venligt at hjælpe dem til at se dem.

Bortset fra lege, spil, lektier og samtaler, så lærer børn mest om handlefrihed, når de får lov til at opleve konsekvenserne af deres egne valg. Hvis vi hele tiden beskytter dem mod konsekvenserne af dårlige valg, så vil de forvente at en sådan beskyttelse er en del af livet.

Der er mange måder hvorpå man kan lade sine børn opleve konsekvenserne af deres valg, uden at de kommer til skade hverken fysisk eller åndeligt.

Hvis en datter lader være med at skrive en historierapport i flere uger, og pludselig bryder ud i gråd aftenen før hun skal aflevere den og beder os om at hjælpe, så bør vi forsøge at hjælpe hende til at forstå, hvorfor det selv for os er for sent at hjælpe hende.

Vi kan også forklare hende, hvorfor vi synes at det er rigtigst at hun selv tager følgerne af sin forsømmelse.

Selv om det kan være hårdt for forældre at se deres børn lide under konsekvenserne af deres egne fejltagelser, så hjælper det dem til at blive stærke. Hvis vi i en god mening undskylder børn deres fejltagelser, så vil vi kun forvirre deres begreber om virkeligheden. Hvis vi lader dem selv tage konsekvenserne, vil vi lære dem, at de har ansvaret for deres valg, og at de vil komme til at stå til regnskab for dem. Det er et klart budskab om tillid og respekt.

Og endelig kan vi, hvis vi har lyst, drøfte familiens forskellige regler, for at hjælpe vore børn til at indse, hvordan de har lov til at benytte deres handlefrihed, indenfor grænserne af alder, modenhed og ansvarlighed.

Det er nødvendigt, at vi erhverver os evnen til at anvende vores handlefrihed klogt, for at vi kan nå vores evige muligheder både som enkeltpersoner og som familie. Når vi underviser vore børn i dette princip og selv er et godt eksempel, forbereder vi dem til at klare de udfordringer, de vil møde på jorden og lærer dem at benytte deres handlefrihed til at træffe valg, der en dag giver dem adgang til at komme tilbage til vor Fader i Himlen. □

HAWAIIANSK, BRÆNDENDE KÆRLIGHED

JoAnn Jolley

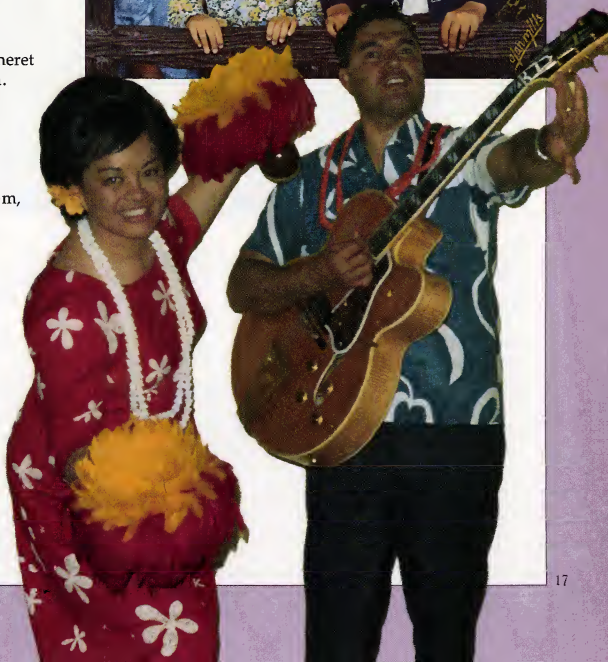
Hvor som helst livet fører Bert og Amanda DuPont hen, om det er fra øerne i havet til Nord- eller Sydamerika, så spreder de varme, kærlighed og evangeliet.

Holbrook („Bert“) DuPont blev pensioneret fra USAs flyvevåben for nu 6 år siden. Han og hans kone, Amanda, bor i et dejligt hus med udsigt over Honolulu, på Hawaii. De er begge født og opvokset på øen, Oahu, selv om Berts opgaver for militæret ofte har bragt dem og deres to sønner langt væk hjemmefra. Men hvor som helst de kommer frem, har en bemærkelsesværdig blanding af tro, og muligheder velsignet deres indsats for at skabe sig venner og føje dem til deres „familie“.

Det, man først lægger mærke til, når man møder dem, er DuPonts blandede afstamning. Som Bert indrømmer: „Min slægtslinie er svær at spore.

*Øverst: Selv om oberst Holbrook „Bert“ DuPont havde endt sin militærkarriere, vendte han tilbage til Bogota i 1975 for at hjælpe med ved områdekongressen, under præsident og søster Spencer W. Kimballs besøg.
I midten: Sammen med de to adopterede sønner, Douglas og Dwight i 1975. Familien DuPont har siden da budt 5 plejebørn og mange unge mennesker velkommen i deres hjem.*

Nederst: Bert og Amanda nyder hawaii musik og danser her til en ungdomskonference i Colombia.

Min farfar var portugiser og min farmor var fra Hawaii. På min mors side er der både portugisere, hawaiianere og englændere." Amandas forfædre kommer også forskellige steder fra. Hendes far var kineser – hendes familienavn er Wong – og hendes mor var hawaiiansk og tysk.

En vigtig del af deres arv er deres tro – troen på Herren og hans evangelium, på hans profeter og på hinanden.

„Jeg ville gerne kunne sige, at jeg er vokset op i kirken,“ siger Bert, „men det gjorde jeg ikke,“ siger Bert. „Jeg må efter kirkens standard betragtes som omvendt, fordi jeg ikke blev døbt, før jeg var 12 år, skønt jeg kom i Primary. Jeg kommer fra en familie, hvor kun den ene af forældrene var medlem.“

Berts far var en streng, beslutsom, højtrespekteret overbetjent, som nægtede sin søn tilladelse til at blive døbt. Men „da jeg var 12 år, vakte jeg hans medlidenhed. Han gav omsider sin tilladelse og både min bror og jeg blev døbt. Jeg blev snart efter ordineret til diakon“. I løbet af et år blev Bert imidlertid optaget på et militærakademi,

hvor kadetterne deltog i den protestantiske kirkes gudstjenester. Han mindes, at han i de næste fem år „glad længere og længere bort“ fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Livet begyndte at ændre sig

Amanda var ikke medlem af kirken, da hun mødte Bert, og det var hun heller ikke, da de giftede sig et par år senere. Bert var til dels blevet aktiv under sin militæruddannelse i Californien, men han siger: „Det gik temmelig langsomt for mig.“ Kort efter at de var blevet gift, „ændrede jeg livsførelse på grund af min kone.

Vi blev gift, efter at jeg var blevet officer i luftvåbenet“ (Amanda havde på dette tidspunkt taget anden del af en eksamen ved universitetet på Hawaii). „Vi

Oberst DuPont fløj med en colombiansk fragtmaskine til Bogota i Colombia. Den var fuldt lastet med helikopterdele. En eksplosion ombord ødelagde det hydrauliske system, blandt andet mekanismen til landingshjulene. Oberst DuPont hjalp den colombianske pilot med at flyve maskinen og foretage en nødlanding. Selvom hele besætningen kunne få landingshjulene i stilling med håndkraft før landingen, var forhjulene så ødelagte, at maskinen kørte i zig-zag hen ad landingsbanen. Dette er blot et eksempel på hans professionalisme og tekniske dygtighed. Oberst DuPont har modtaget den største æresbælling, the Antonio Ricaurte Medal, af det colombianske luftvåben for andre tjenester og råd. Medaljen er opkaldt efter en national krigshelt. Man mener, at oberst DuPont var den første amerikaner, der modtog denne bælling.

boede en tid i Californien, hvorpå vi flyttede til Kansas, efter at jeg i Texas var blevet videreuddannet indenfor luftvåbenet. To uger efter, at vi var ankommet til Kansas, tror jeg at Herren har syntes, at det var på tide at Amanda lærte noget om kirken. Selv om vi havde været til nogle møder, tog vi ikke kirken særlig alvorligt."

Bert blev sendt til Grønland i 109 dage, og eftersom ægteparret ikke kunne finde nogen lejlighed i Kansas, boede Amanda hos Berts fætter og hans kone. Disse slægtninge var aktive kirkemedlemmer, og de og stavmissionærerne begyndte at opfordre Amanda til at sætte sin dåbsdag til den dag, hvor fætterens 8-årige datter skulle døbes.

Amanda var uheldig over situationen. „Jeg syntes ikke at de kunne vide om jeg var parat. Men de sagde, at de vidste det, og at de havde sat datoen."

„Jeg følte mig ikke godt tilpas ved dette," siger Bert, som husker det brev, som Amanda sendte til ham dengang. „Jeg følte mig lidt forlegen, fordi det var min kirke." Men så ugen efter fik jeg endnu et brev, hvori der stod: „Jeg er ked af det, men jeg ikke kan vente længere. Jeg skal døbes på lørdag."

„De vidste det faktisk," smiler Amanda. „Jeg var parat."

Efter Amandas omvendelse begyndte Bert også at gøre fremskridt i kirken. Han blev ordineret til præst, derpå til ældste, og det varede ikke længe, før ægteparret DuPont blev beseglet i templet.

Men Bert havde stadig sine tvivlsspørgsmål. „Jeg er ikke bange for at indrømme det – jeg havde mine tvivl om kirken, og én af dem var, om der virkelig fandtes en nutidsprofet." Bert fik dog med tiden et vidnesbyrd om dette på en meget personlig måde – fra Guds profet selv.

En opgave i Sydamerika

Med den stadig åndelig vækst fulgte flere ansvarsopgaver i kirken, ægteparret adopterede to sønner, og han avancerede hurtigt indenfor sin karriere. Bert, der nu var oberst i luftvåbenet, var kendt og respekteret for sin retskaffenhed, sin villighed til at arbejde og sine evner til at få arbejdet udført. Dette ry gjorde ham til topkandidat til en opgave i Montevideo, Uruguay, i be-

gyndelsen af 1970-erne, hvor han blev rådgiver til dette lands militærtjeneste. Han blev tilbudt stillingen, men beslutningen om, hvorvidt han skulle sige ja eller nej, var op til ham. „Jeg kiggede i kirkens adressebog, for at se om kirken fandtes der," siger han. „Der var to stave, så jeg tænkte: „Så tager vi afsted."" Så tog han og Amanda til Washington D. C., hvor de fik et 6-måneders lynkursus i spansk og i spansk kultur.

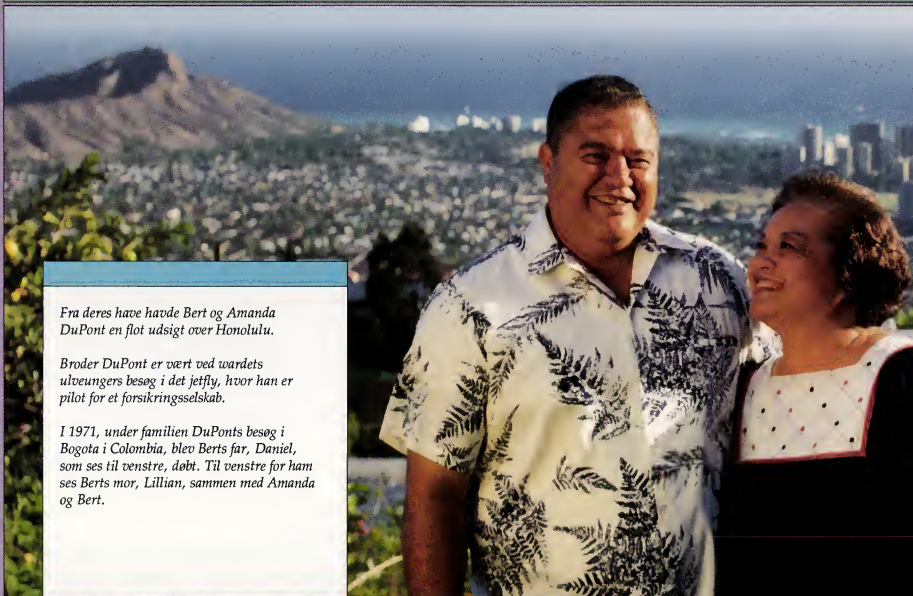
Men så fik Bert en opringning fra sin overordnede. „De sagde: „Vi har mere brug for dig i Bogota, Colombia, end i Montevideo, så vi ændrer din opgave.' Jeg kunne ikke se, at der var nogen kirke i Colombia, så jeg afslog tilbudet, og de kunne ikke få mig til at ændre min beslutning.

Så en dag fik jeg en opringning fra én af lederne. Jeg forsøgte at forklare ham, at jeg var medlem af kirken, og at det var derfor, jeg ikke ønskede at rejse til Colombia. Det viste sig, at han var medlem af kirken og seniorpræsident for halvferdserne i sin stav. Han sagde: „Bror DuPont, har du overhovedet tænkt på, at det måske er Herren, der har et job til dig i Colombia?" Det var første gang, at den tanke faldt mig ind. Vi besluttede os til at tage afsted."

Da DuPonts først kom til Colombia, opdagede de, at Herren virkelig havde et stykke arbejde til dem – faktisk flere job. Bert siger: „Selv om jeg ikke syntes det dengang, så tror jeg, at vi blev sendt til Colombia for at hjælpe kirken dér. Når kirken begynder i et nyt område, så er de, som omvendes, ikke bankdirektører eller professorer, det er de mest ydmyge og fattige mennesker. Vi havde kun missionærer fra USA. Og det var ikke altid, at folk ville tage imod dem. Jeg var lidt anderledes på grund af min stilling i luftvåbenet, og var der for at hjælpe militæret. Jeg var heller ikke hvid, og det var også en hjælp. Når missionærerne fortalte folk noget, så ville de ikke tro på det, men hvis vi kom til deres dør og sagde det samme, så ville de høre på os."

„Vi har israelittisk blod i os"

Umiddelbart efter at DuPonts var ankommet til Bogota, blev Bert kaldet til at være rådgiver i distriktspræsidentskabet. Senere var han grenspræsident i Bogota. Amanda, der var varmt interesseret i sine colombianske søstre, lærte sproget og blev kaldet til

Fra deres have havde Bert og Amanda DuPont en flot udsigt over Honolulu.

Broder DuPont er vært ved værdets ulveungers besøg i det jefly, hvor han er pilot for et forsikringselskab.

I 1971, under familien DuPonts besøg i Bogota i Colombia, blev Berts far, Daniel, som ses til venstre, døbt. Til venstre for ham ses Berts mor, Lillian, sammen med Amanda og Bert.

Patienterne på Bogotas Franklin D. Roosevelt-hospital for polioramte modtog regelmæssigt julegaver fra julemand Bert og hans kollegaer fra militæret.

lederstillinger i Hjelpeforeningens og Unge Pigers organisationer. Begge ægtefæller var afholdt og respekteret for deres pligtopfyldenhed overfor evangeliet og for deres daglige, kristne tjenestegerninger.

En stor del af deres tjenestegerninger havde noget at gøre med at missionere. Kirken var stadig under udvikling i Colombia for 12 år siden, og den havde brug for alle de stærke vidnesbyrd og gode eksempler, som den kunne få. En hjemvendt missionær, som har været på mission i Colombia, mindes, at familien DuPont var „et stort eksempel for de hellige. De viste hvad hjemmelærerearbejde og besøgslærerindearbejde i virkeligheden er, hvad familieaftener er og hvad det vil sige at elske og tjene hinanden.”

DuPonts hjem var et yndet samlingssted for ældsterne og søstermissionærerne. Bert husker: „Vi havde somme tider 60 missionærer til middag på de store nordamerikanske helligdage: påske, Taksigelsesdag og jul.”

Lige fra kirkens første tid i Colombia har herkomsten spillet en betydelig rolle for DuPonts bemærkelsesværdige succes. Tænk for eksempel på deres deltagelse i kirkens første ungdomskonference i dette land. De blev bedt om at sørge for hawaiiensk underholdning, hvorfor de kørte i 10 timer ad forfærdelige bjergveje for at deltage i konferencen.

Da de ankom, blev Bert bedt om at tale. „Da jeg kiggede ud over denne forsamling af ledere og unge, blev jeg imponeret, da jeg opdagede, at de lignede folk på Hawaii. De lignede allesammen mine slægtninge. Deres indianske baggrund passede sammen med hawaiiernes og polynesernes. Jeg besluttede mig derfor til at fortælle dem om Agatho, den nephtitiske skibsbygger. Jeg begyndte med at fortælle om ham, hvorpå jeg sagde, at de havde stor lighed med mine onkler og tanter i Hawaii. Vores slægtskab med dem stammer derfra. Jeg sagde til dem: „Når jeg siger *hermanos y hermanas* til jer, så mener jeg ikke, at vi kun er brødre og søstre i evangeliet, men at vi er blodsbeslægtet – vi har israelittisk blod i os.”

Billedet af det „israelittiske blod” virkede endnu mere personligt, da Bert og Amanda inviterede hans forældre til at besøge dem i Bogota. Derved påbegyndtes noget nyt.

„Min far var et godt menneske,” mindes Bert, „men vi kunne ikke overbevise ham, så han ville tilslutte sig kirken – selv om han bemærkede det lykkelige familieliv vi havde, hver gang han besøgte os, og hvordan han ville ønske at de andre børn havde det på samme måde.”

En sen aften, under forældrenes besøg, vågnede Bert. Han siger: „Jeg blev tilskyndet til atter at give min far en udfordring til at lade sig døbe, selv om han havde afslået mange gange før. Jeg vækkede Amanda (jeg rådfører mig altid med hende, fordi hun har Ånden), og fortalte hende, hvad jeg følte, og hun sagde: „Så må du vel hellere gøre det.” Derfor gik jeg ind på

hans værelse . . . jeg følte mig som Daniel, der gik ind i løvekulen."

Bert vækkede sin far, bar sit vidnesbyrd og gav ham udfordringen. Hvad han svarede? „Min far lagde sin arm om mig, trykkede mig ind til sig og græd. Mange gange i hans liv er der blevet skudt på ham, han var blevet stukket ned og såret adskillige gange som politibetjent, og han har, så vidt jeg ved, aldrig nogen sinde før udgydt en tåre."

I løbet af et par uger havde bror DuPont fuldt ud accepteret evangeliet. „Missionærerne fra USA kunne ikke undervise ham på engelsk," forklarer Bert, „for de kunne kun lektierne på spansk. Så jeg måtte oversætte dem."

Mine forældre gik i kirke sammen med os hver søndag, selv om de ikke forstod, hvad der foregik, fordi alt foregik på spansk. Men det var tydeligt, at min far kunne føle noget, og jeg tror, at det var medlemmernes ånd. Folk måtte stå op i lokalet, den dag han blev døbt."

Et personligt vidnesbyrd om profeten

Det var først i 1975, da Bert og Amanda var kommet tilbage til Hawaii, at Berts vidnesbyrd om den levende profet blev solidt bekræftet. Han var blevet bedt om at hjælpe med til at skaffe sikkerhedsvagter, da præsident Spencer W. Kimball foretog et kort besøg i Bogota. Berts beskrivelse af denne oplevelse er et bevægende vidnesbyrd om profetens indflydelse:

„Da præsident Kimball gav mig hånden, var det som om, at jeg fik et elektrisk stød i min arm. Han så mig ind i øjnene, og da *vidste* jeg. Vi var ret meget sammen og det var den mest vidunderlige oplevelse."

Vi afholdt familieaftenen i missionshjemmet, og jeg var den eneste, som ikke havde familie med. Jeg satte mig ved siden af præsident Kimball, og han lagde sin arm om mig.

Derpå knælede vi ned sammen, og missionspræsidenten bad præsident Kimball om at bede familiebønnen. Hele mit liv ændredes i disse minutter.

Jeg *vidste* bare, at han var en profet. Det blev den fuldstændige omvendelse."

Amanda mindes med et smil, at alt imens Bert var sammen med præsident Kimball: „Gik det ikke så godt derhjemme. Jeg havde været udsat for et uheld. Jeg var ikke kommet til skade, men vores bil var ødelagt."

Bert tilføjer: „I må forstå, at jeg var et menneske, som stillede krav om at tingene var ordentlige og rene. Du rørte ikke min bil, for ikke at sætte en plet på den."

Amanda siger, at deres sønner, „Duane og Doug, sagde: ‚Bare vent til far kommer hjem og ser dén bil!‘ Den dag Bert kom hjem, ville de ikke engang tage med mig i lufthavnen for at hente ham, så jeg tog afsted alene. Jeg havde ikke haft tid til at få bilen lavet."

Men der var sket en forandring. „Bert kom ud af flyvemaskinen, og jeg syntes, at han så ud, som om han svævede. Da han så mig, kunne han ikke tale om andet end den store oplevelse, han havde haft sammen med profeten. Han gik lige ud til bilen, og forbi den ødelagte kofanger, uden at se den."

Da vi kom hjem, kiggede drengene frem bag gardinerne. Bert sagde: ‚OK, jeg vidste, at der måtte være sket noget, eftersom drengene gemte sig.‘ Så viste jeg ham den ødelagte kofanger. Han så på den, vendte sig om imod mig, og sagde: ‚Mor dog, jeg er virkelig glad, fordi du ikke kom noget til.‘ Og så gav han mig et stort knus."

Men historien kunne fortsætte i det uendelige. Familien DuPont har åbnet deres arme og hjem for en lang række plejebørn, børn af dårligt stillede colombianske venner og medhellige, missionærer som ikke havde ret mange penge, som manglede selvtillid og trængte til hjælp, og alle mulige andre, som har haft brug for en kærlig, hawaiiansk hilsen, Amandas mad, som er lavet med ekspertise og uddelt med gavmildhed, eller et mildt puf i retning af sandhed og retfærdighed.

„Vi elsker mennesker," siger Amanda, „og evangeliet vejleder os i, hvordan vi skal tjene og hjælpe dem, hvor vi kan." □

MARTHA POSTON

Marta Poston er født i Atlanta, i staten Georgia i USA, og tilsluttede sig USAs fredskorpset i 1972. Fredskorpset uddanner og udsender frivillige rundt omkring i verden, for at de kan bruge deres evner til at hjælpe andre. Søster Poston siger: „Jeg gjorde det, fordi jeg ønskede at dele mine talenter med mennesker, der var mindre heldigt stillet end jeg selv.“ Martha studerede sundhed og hygiejne, barnepleje, kost og ernæring, samt syning, hvorpå hun begyndte at hjælpe mennesker ude på landet i Jamaica, hvor hun oprettede kurser for at skabe bedre levevilkår. Hun blev dog hurtigt efter forflyttet til Liberia i Vestafrika.

Under sit arbejde i fredskorpset mindes Martha, at hun længtes efter at forstå evigheden og sin plads i Guds plan. Hun havde en medfødt tro på en kærlig Fader i Himlen. „Jeg begyndte at få åndelige tilskyndelser, som sagde mig, at jeg skulle bringe mit hus i orden,“ husker hun. „Men hvornår og hvorfor var jeg ikke klar over.“

Så Martha blev ved med at tjene. I sin kamp mod sygdomme, underviste hun landbokvinderne i Liberia i, hvordan de skulle gøre alt rent lige fra fergulvet, hvor termitter og bakterier trives i massevis, til vaske og ovne, som er lavet af store oliedunke samt omkring arnestedet, som var opbygget af jord og cement. Hun indførte sengetøj for landsbyboerne. De indfødte var vant til at tørre deres vasketøj på jorden, og de brugte

deres trækuls-strygejern til at dræbe insekter, som satte sig i deres tøj og lagde æg. Men insekter, som overlevede, formerede sig og inficerede dem, der skulle have tøjet på, så de blev syge. Hun lærte dem også, hvordan de kunne koge og knække palmenødder, så de kunne lave smør af dem, at opbevare korn samt at bygge køleskabe, uden is, af gamle oliedunke. De blev isoleret med risposer fyldt med drivvåde klude, og fungerede som primitive kølebokse, der kunne holde sig kolde i flere dage.

Alt imens Martha glemte sig selv i sine medmenneskers tjeneste, begyndte hun at blive åndeligt vågen. Ind imellem blev hun mismodig, men så tænkte hun på, hvordan hun fornemmede Guds nærhed. „Jeg stoled på, at hans ånd ville styrke og vejlede mig,“ siger hun. „I den periode havde jeg en drøm, som jeg senere genkendte, da jeg læste Mormons Bog – om jernstangen, der fører hen til livets træ. I andre drømme blev jeg forsikret om, at min himmelske Fader ville føre mig fra mørket ud i lyset.“

Jeg begyndte at læse dagligt i Bibelen, men jeg forstod den ikke,“ siger hun. „Jeg vidste ikke, hvad jeg så skulle gøre – jeg stoled blot på Herren. Så blev min mor syg, og jeg rejste tilbage til Atlanta for at passe hende. Jeg blev ved med at søge i skrifterne.“

Mens Martha boede hos sin mor, kom to missionærer til deres dør. „Vi kommer for at undervise jer i det gengivne Jesu Kristi evangelium,“ sagde de. Martha

TILLID I JERES ÆGTESKAB

Christie H. Frandsen

Hvad er det, som gør forskellen i et ægteskab?" spurgte jeg mig selv, mens jeg så familierne fra vores ward komme ind i kirkesalen til nadvermødet. Nogle var nygifte og nogle var ældre ægtepar, der havde tilpasset sig så godt hinanden så godt, at de lignede hverandre og

talte på samme måde. Men der var også mange ægtepar som min mand og mig – med børn i forskellige aldre, et hus at betale af på, og tillige fik deres livs udfordringer i karriere og kirkekaldelser. Der var engang, hvor jeg naivt troede, at ethvert ægtepar, der var tempelviet, automatisk „levede lykkel-

BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

Maj 1989

Herren forlanger, at forældrene skal lære deres børn
„... læren om omvendelse, tro på Kristus,
den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem
håndspåleggelse, når de er otte år gamle ...”

(Lære og pagter 68:25)

MOLISIS HVIDE SKJORTE

Paula J. Hunt

Molisi skyndte sig at flette sin kurv af palmeblade færdig. Han stoppede den sidste ende ind og løb ned til vandet. Han og de andre drenge samlede *vingota* (skaldyr) til middagsmaden, mens det endnu var lavvande. Deres mødre dampede dem sammen med grøntsager fra haven.

Da Molisi kom hjem, stod hans mor og lavede aftensmad i køkkenet, som lå i et lille skur adskilt fra selve boligen. „Her, mor,” sagde han, og rakte hende de skaldyr, han havde med. „Må jeg gå nu?”

„Ja, men vær ikke for længe væk, maden er næsten færdig.”

Molisi vidste, at hans mor troede, at han ville gå i vandet, men i dag havde han noget vigtigere forl Molisi skulle bruge penge til en ny, hvid skjorte. Han skulle ordineres til diakon om søndagen, og han ville ære sit præstedømme ved at være passende klædt. Hans far, Sione Loni, havde været missionær og havde været kendt på De Tonganesiske Øer som et meget trofast medlem af Kirken. Molisi ønskede at være som ham. Han ville gerne ligne det missionærbillede, som hans mor havde af hans far.

Lige siden hans far var død, havde hans mor forsøret familien ved at sælge, hvad hun kunne høste i haven. Hun solgte også kopra (tørret kokosnød). Selv om hun arbejdede hårdt, tjente hun kun meget lidt, og det kunne aldrig slå til.

Molisi måtte selv tjene pengene til sin skjorte. Han ønskede ikke, at hans mor skulle vide spor om, hvor meget den betød for ham – hun havde bekymringer nok i forvejen. Kun hans primarylærerinde og hans bedste ven, Latu, kendte hans planer.

For nogle uger siden havde han sat talo (en rod-

frugt) i haven, et sted hvor hans mor ikke kunne finde dem. Nu var de klar til at komme på markedet.

Hans primarylærerinde, søster Lile, havde sagt, at hun ville sælge dem for ham, og i morgen var det markedsdag.

Han gravede rødderne op med rappe bevægelser, vaskede jorden af, pakkede dem ind i våde blade og lagde dem i en kurv. Han samlede sin kurvfuld talo sammen med måtter og kurve, som han havde flettet til at sælge, og gik, så hurtigt han kunne, hen til søster Lile.

Hun skubbede de våde blade til side og kiggede på rødderne. „Det er de fineste talo, jeg nogen sinde har set,” sagde hun. „Jeg tror, at de bliver nemme at sælge.” Hun kiggede i de tomme kurve. „De her kurve er også pænt og tæt flettet. Men Molisi,” tilføjede hun bedrøvet, „de kan ikke indbringe penge nok.”

Drengens hjerte sank i livet på ham. Han havde arbejdet så hårdt. „Hvis jeg fanger nogle fisk, som vi også kan sælge, vil der så være nok?” spurgte han ivrigt.

„Det kan ikke give nok til en færdigsyet skjorte,” sagde hun, efter at have tænkt sig om et øjeblik. „Men jeg kunne købe noget stof og sy dig én.”

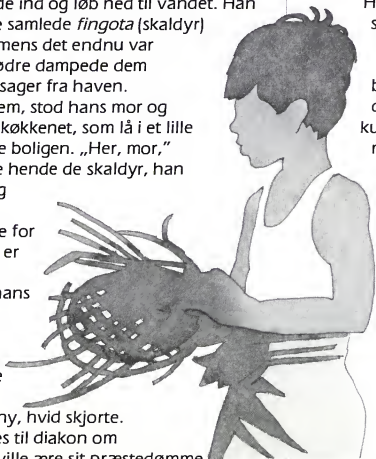
„Mange tak, søster Lile,” sagde Molisi taknemmeligt og skyndte sig at gå. „Jeg bringer fiskene hen til dig i morgen tidlig.”

På vejen hjem gik han ind til Latu og spurgte, om han ville med ud og fiske.

„Hvad går du nu og laver?” spurgte hans mor, mens han slugte sin aftensmad. „Du har været så underlig i den sidste tid.”

„Latu og jeg skal ud og fiske,” svarede han. „Jeg vil nødig komme for sent.”

„Vi kunne godt bruge nogle fisk til vores frokost,” sagde moderen og smilede til ham, mens han spiste det sidste af sin mad. Hun var klar over at han arbejdede hårdt for hjælpe med til at brodføde familien.

„Der skal nok blive fisk til frokosten,” lovede han hende. Latu var allerede ude på stranden da Molisi kom. Ingen af drengene havde hverken fiskestang eller båd, så de fangede fiskene ved at spidde dem i det lave vand, når der var ebbe.

Latu sendte også fisk på markedet. Han og hans bror var også med til at forsørge deres familie. De lo, mens de arbejdede, og de arbejdede hårdt. Ved solnedgang havde de kun fanget tre *hohomo* (en slags fisk) hver.

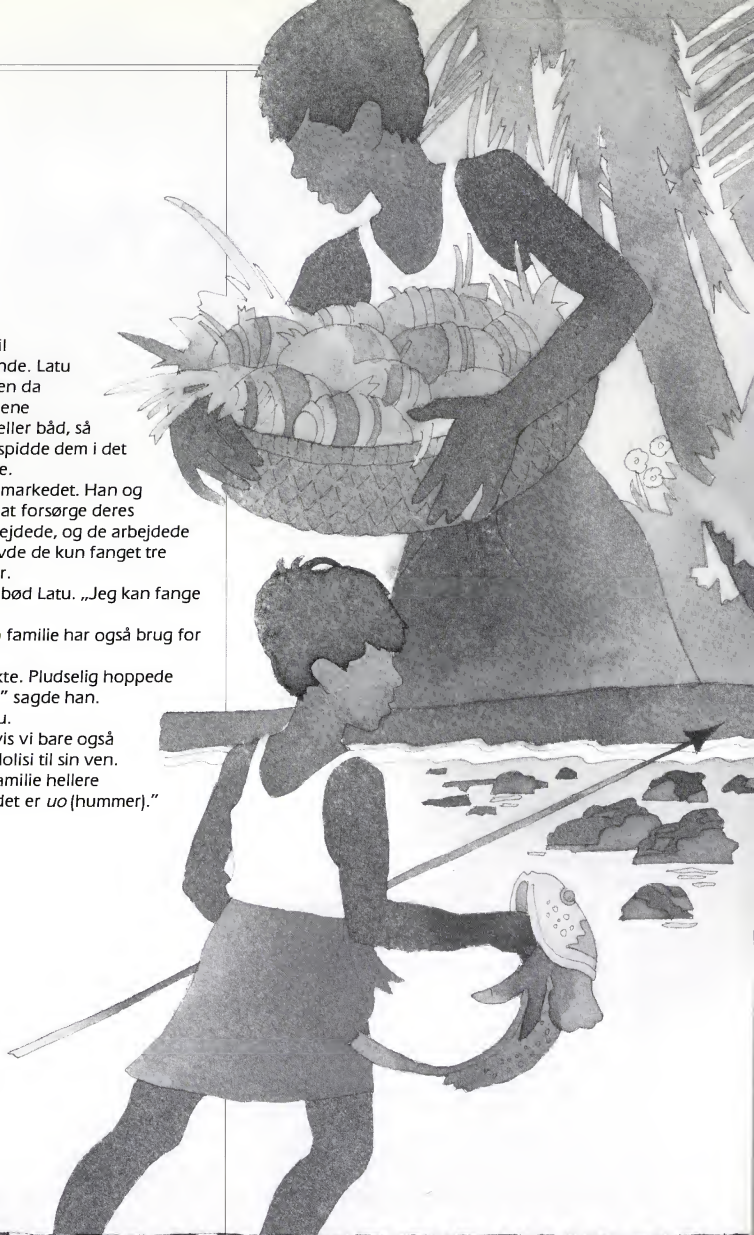
„Du kan få mine fisk,” tilbød Latu. „Jeg kan fange nogle flere i morgen.”

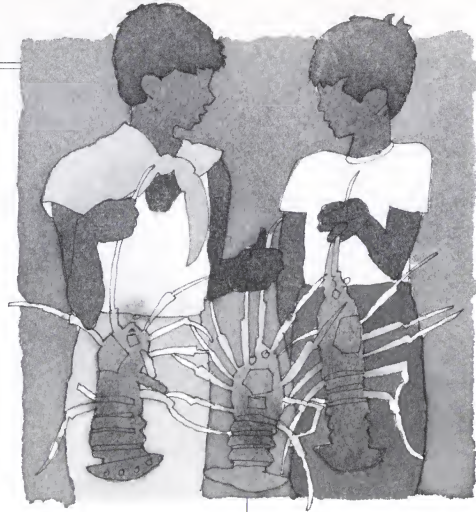
„Nej,” sagde Molisi, „din familie har også brug for penge.”

De satte sig ned og tænkte. Pludselig hoppede Molisi op. „Der er fisk nok,” sagde han. „Hvordan?” spurgte Latu.

„Der er *hohomo* nok, hvis vi bare også har noget andet,” sagde Molisi til sin ven.

„Der er én ting, som min familie hellere vil have end *hohomo*, og det er *uo* (hummer).”

„Hvorfor har jeg ikke tænkt på det?” udbrød Latu. „Lad os hente min lygte. Den får vi brug for, hvis vi skal finde *uo* i mørket.”

Drengene løb hjem til Latu. De lagde deres *hohomo* i vand, så de kunne holde sig friske, og så gik de atter ned til stranden. Det var meget mørkt. I lyset fra *maama kasa* kunne de se, at der var mange *uo'er* som vimsede rundt. De tog hummerne og passede på ikke at blive bidt af de store kløer, og puttede dem ned i deres flettede kurve.

„I morgen holder vi fest!” råbte Latu. „Det er de største *uo'er*, jeg nogensinde har set.”

„Der er nok, så vi også kan give søster Lile en kurvfuld,” sagde Molisi glad. „Det skal være en takkagave fra mig.”

„Der er kun tre dage til søndag,” sagde Latu bekymret. „Har hun tid til at sy dig en skjorte?”

„Det ved jeg ikke. Men jeg ved, at hun vil gøre det, hvis hun kan. Og mon ikke min mor bliver overrasket, når jeg møder op i kirken i hvid skjorte?”

Tidligt næste morgen gik Latu og Molisi hen med deres fisk og hummere til søster Lile. Hun blev meget glad for både fiskene og *uo'er*.

„Der er fisk nok,” sagde Molisi. „Og skjorten er færdig til på søndag.”

Det var som om, de næste to dage aldrig ville få ende. Molisi kunne næsten hverken spise eller sove. Hans mor så ængstelig på ham, hun var bange for, at han var syg. Endelig blev det søndag. Da Molisi tog sin nye skjorte på, følte han sig virkelig som noget særligt. Han vidste, at hans far ville have været

stolt af ham. Molisi gik ud i køkkenet. Hans mor vendte sig om, lige idet han kom ind ad døren.

„Molisi! Hvor har du fået den skjorte fra?” Tårerne løb hende ned ad kinderne, da hun så ham. „Du ligner din far.”

Molisi lo. „Jeg har selv tjent penge til stoffet, og søster Lile har syet skjorten for mig.”

Det var en stolt familie, der gik i kirke den dag. Søster Lile og Molisi mor strålede, da Molisi omdelte naderven. Nu havde familien Loni atter præstedømmet i deres hjem! □

JESU KRISTI SANDE KIRKE

Tiden var ved at være inde til at Jesu Kristi sande kirke skulle være på jorden igen. Jesus gav Joseph Smith en åbenbaring til menneskene. Jesus ønskede at menneskene skulle være parate til hans kirke, så han fortalte dem mere om sit evangelium.

Jesus sagde: Mormons Bog er sand. Den handler om hans evangelium. Han ønsker at mennesker skal tro det, der står skrevet i den; han døde så mennesker, der har syndet kan omvende sig og komme i Himlen; mennesker skal døbes og holde budene; de skal ofte modtage nadveren for at ihukomme hans ofre og for at have hans Ånd hos sig.

Få uger senere blev Joseph Smith af Jesus bedt om at organisere hans kirke. Joseph adlød. Den 6. april 1830 holdt han et møde.

Fem mænd deltog i mødet for at hjælpe Joseph. Mændene var Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel Smith, David Whitmer og Peter Whitmer. De var alle blevet døbt.

Andre kom for at overvære mødet.

Mændene bad til vor himmelske Fader. Joseph ordinerede Oliver til ældste i kirken. Oliver ordinerede derefter Joseph. Joseph og Oliver velsignede nadveren. De gav den til mændene.

Joseph og Oliver lagde deres hænder på hovedet af hver mand og bekræftede dem som medlemmer af Jesu Kristi Kirke. De gav mændene Helligåndens gave.

Joseph og Oliver ordinerede nogle af de andre mænd og gav dem præstedømmet. Alle disse mænd var meget lykkelige og sagde, at de elskede vor himmelske Fader.

Jesus gav Joseph Smith en åbenbaring under mødet. Jesus sagde, at Joseph var profet, og når en profet taler, taler han for Jesus. Kirkens medlemmer bør lytte til profeten og adlyde ham.

Efter mødet blev mange mennesker døbt. Joseph Smiths mor og far blev døbt. Den 6. april 1830 var en vidunderlig dag! Jesu Kristi sande kirke var igen på jorden (se L&P 19, 20. 21). □

EN RETFÆR

Pat Gr

Fællestid

Kong Benjamin var en retfærdig leder. Han tjente sit folk og ønskede at holde budene. Da han blev gammel, samlede han sit folk ved templet og talte til dem. Folk kom med deres familier og slog deres telte op, så de kunne høre, hvad kong Benjamin havde at sige til dem.

Der kom mange, mange mennesker, og derfor byggede kong Benjamin et tårn, hvorfra han talte, så flere mennesker kunne høre ham. Han fik nedskrevet sine ord, til dem der boede for langt væk, og udsendte dem blandt folk. Han ønskede, at alle mennesker skulle forstå, hvad de selv kunne gøre for at være lykkelige. Kong Benjamin elskede sit folk. Han viste dem et godt eksempel, og de troede hans ord.

Du kan være leder i vore dage og hjælpe andre til at leve lykkeligt. Du vil måske aldrig bygge et tårn og tale derfra, men du kan lære at føre an i din familie og blandt dine venner ved at tjene dem i retfærdighed.

Anvisninger

1. Klip figuren af kong Benjamin, den tomme skriftrulle, citaterne og tårnet ud.
2. Læs citaterne om kong Benjamin, mens du limer dem mellem trinene på tårnet. (Sammenlign

Rudly Andersen

Lærte dem at holde Guds bud (se Mosiah 2:4)

Satte ikke folk i skat, for at de skulle betale for hans arbejde (se Mosiah 2:12)

Udfriede dem af deres fjenders hænder (se Mosiah 2:4)

Tjente folk af al sin magt, sit sind og sin styrke (se Mosiah 2:11)

DIG LEDER

aham

Mosiah 2 og 4). Klip en revne ved de punkterede linier og sæt kong Benjamin op i toppen af tårnet, ved at flette figuren ind mellem de to revner.

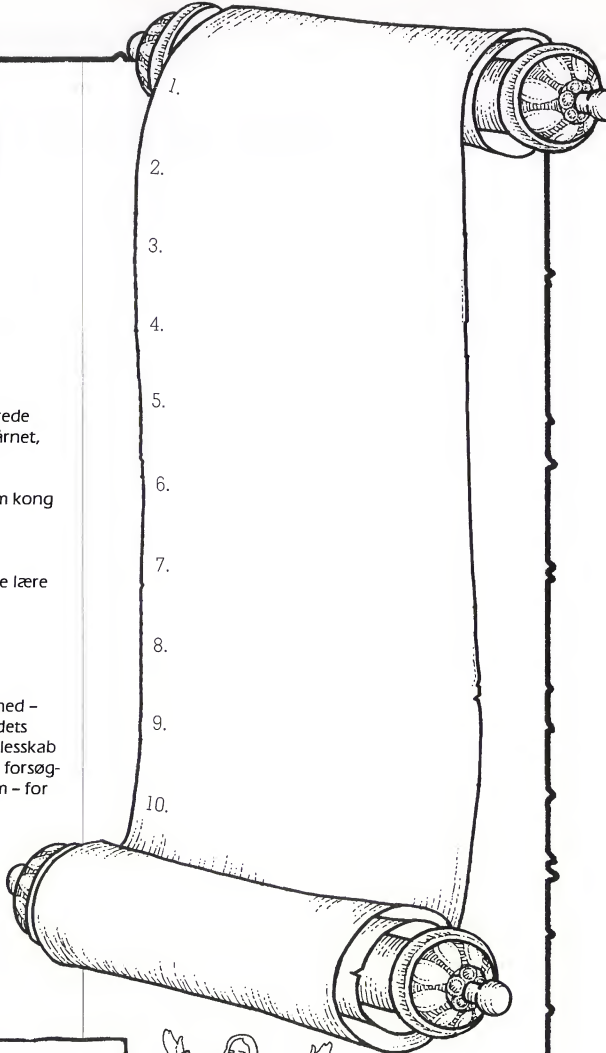
3. Find mindst ti lærdomme i Mosiah 4, som kong Benjamin lærte sit folk. Skriv dem på rullen. (Billedtekst på rullen: [Se Mosiah 4]).

4. Skriv en liste over noget af det, du kunne lære andre ved dit eksempel.

IDEER TIL FÆLLESTIDEN

1. Anerkend dem, som tjener jer i oprigtighed – blandt familiens, kirkens, skolens og samfundets ledere. Børnene kunne hver for sig eller i fællesskab skrive et brev, hvor de fortæller, hvordan de forsøger at gøre, som en bestemt leder har lært dem – for eksempel til biskoppen.

2. Leg at du eller børnene er leder(e) i et nyt land. Tal om, hvilke regler og love der er brug for, for at folk i et nyt land kan være lykkelige og glade.

Phyllis Luch

Hævdede ikke, at han var bedre end andre (se Mosiah 2:26)

Når I tjener andre, tjener I Jesus (se Mosiah 2:17)

Arbejdede sammen med folket (se Mosiah 2:14)

Gjorde ikke oprør mod Gud (se Mosiah 2:36-39).

FRA HAVETS DYB

Peggie Giesel

Har du nogensinde set en hest, der er så lille, at du kan holde den i din hånd?

Der findes faktisk sådanne dyr. Det er en slags fisk, som lever ude i havet. Den kaldes en søhest.

Når søhesten svømmer omkring krummer den halsen og holder hovedet oprejst, og så ligner den en hest, men her slutter også enhver lighed med en hest.

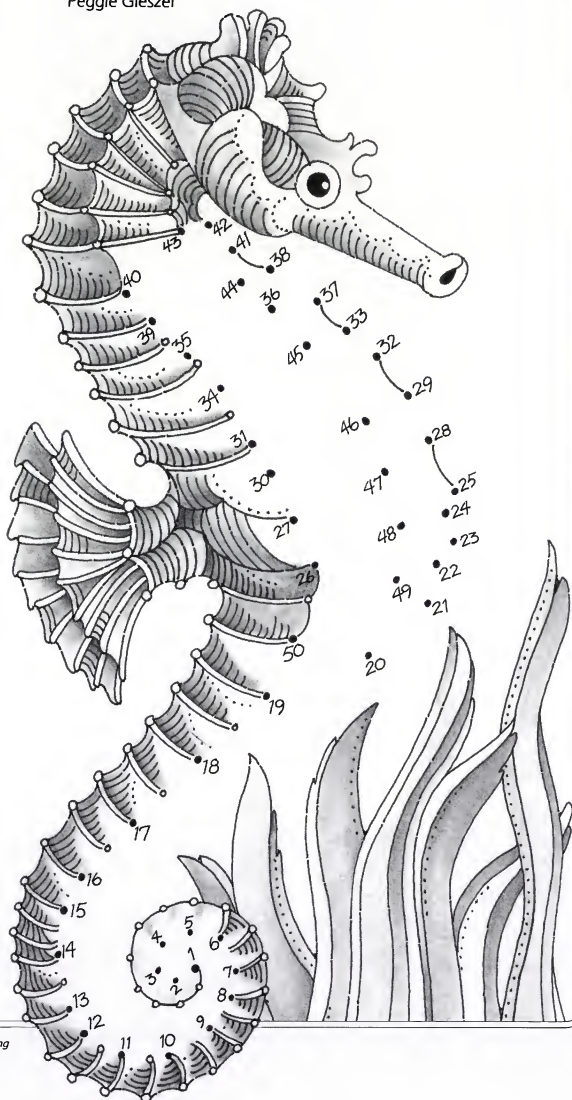
En søhest kan blive fra 5 til 25 cm fra hoved til halespids, men de fleste bliver kun 7 til 10 cm.

Søhestens hale ligner overhovedet ikke en hestehale. Den bruges til at krølle omkring forskellige ting, når den sætter sig på en koral, på vandplanter eller muslingskaller. Den sidder ofte i timevis og hviler sig på det samme sted.

Søheste har mange forskellige farver, som ændrer sig alt efter temperatur og baggrund.

Den lille hest har ingen tænder, ingen manke og ingen øjenlåg.

Noget andet, som er mærkeligt ved en søhest, er, at hunnerne lægger omkring 200 æg i yngletiden, det er om foråret eller sommeren. Hanterne bærer rundt på æggene i en lomme i ca 45 dage. Når æggene udklækkes, bliver de småbitte søheste skubbet op af lommen og kan selv svømme rundt. □

Tegn fra prik til prik og se en søhest, der er mange gange større end en rigtig søhest.

var taknemmelig for den ekstra viden, hun fik ved den første lektie, men hun havde ikke i sinde at tilslutte sig denne „sande kirke“. Efter den tredje lektie begyndte hun at modtage svar på sine bønner. Hun havde en stærk følelse af, at hun var blevet ført til denne kirke, hvor hun ville finde mennesker, som ville elske og acceptere hende.

Den 1. maj 1983 blev Martha Poston døbt. Hun

siger: „Min sjæl hungrede og min ånd tørstede, men Gud lod mig ikke i stikken“.

To år senere blev Martha kaldet til at være tempelmissionær i templet i Atlanta, hvor hun nyder at bære sit vidnesbyrd om, at hun „har fundet Jesus Kristus, og ved at han lever. Han velsigner dem, der vil åbne deres hjerter og lade ham komme ind“, siger hun.

□

ligt til deres dages ende". Men jeg har lært at indse, at *ikke to ægteskaber er ens*. Overalt i kirken finder vi ægteskaber, der rangerer lige fra dem der er overmåde tilfredse til dem der er opfyldt af bitterhed og bristede illusioner. I ægteskabet er der op- og nedgangstider – tidspunkter med stor tilfredshed og personlig udvikling, og andre tider med skuffelser og mangel på udvikling.

Men hvad er det, der gør et ægteskab stærkt? Svarene er lige så forskellige som de mennesker, der giver dem: Tilbring en aften alene sammen om ugen, tænk altid på din ægtefælle før dig selv, giv jer ind imellem tid til at være uden børn og ansvar, gå aldrig vrede i seng, giv jer tid til at tale med hinanden hver aften, gift jer med den rigtige, vær den rette mand eller hustru.

Kærlighed, uselvished, fortsat gøren-kur, åben kommunikation, retfærdighed – alt dette gør en forskel i ægteskabet. Men jeg er overbevist om, at succes i ægteskabet begynder med *tillid*.

I henhold til en sidste dages hellig ægteskabskonsulent, Carlfred Broderick, så ligger livets „egentlige belønning . . . i tillidsfulde og stabile forhold. Sikkerhed og stabilitet, retskaffenhed og indre fred, sikkerheden om et andet menneskes forpligtelse – giver altså sammen dyb tilfredsstillelse." (*Couples*, New York: Simon and Schuster, 1979, s. 158-59).

Tillid er lige så centralt for et lykkeligt ægteskab, som tro er det for et vidnesbyrd. Det er selve grundlaget på hvilket det indbyrdes forhold er bygget. Hvis tilliden er stærk og solid, kan ægteskabet udvikle sig og blomstre, trods vanskeligheder og kriser. Men hvis tilliden er svag eller svingende, vil ægteskabet lide under dagliglivets pres.

For rigtigt at forstå vigtigheden af tillid i ægteskabet, er vi nødt til at se på tilliden til os selv som ægtefælle, vor tillid til ægtefællen, vor tillid til ægteskabet som sådan og vor tillid til Herren.

Tilliden til os selv som ægtefælle

Tillid til ægteskab begynder med tillid til sig selv. Filosoffen Søren Kirkegård sagde, at enhver, som accepterer kristendommen, må tage „troens spring". Vi må gøre et lignende „spring", når vi gifter os og forpligter

os overfor et menneske, som vi kun har kendt kort tid.

Dette troens spring ind i ægteskabet, kræver stor tillid til en selv. Ægteskabet er en bekræftelse, både på vores personlige værdighed og på vore muligheder for at udvikle os. Når vi aflægger vore løfter, siger vi til vores ægtefælle: „Jeg ser det samme i dig, som jeg ser i mig selv, et dejligt og elskeligt menneske. Jeg tror, at vi kan udvikle os sammen og få fælles, evige velsignelser." Erkendelsen, af at der er én som har valgt os og elsker os, kan betyde meget for at øge vor selvgættelse og selvtillid.

Hvis vores gerninger og holdninger konsekvent er ærlige og velmenende, så vil ikke kun vores ægtefælle være tilbøjelig til at have tillid til os, men vi vil også få større tillid til vores ægtefælle.

I Lære og Pagter får vi at vide, at dersom vi udvikler kærlighed til alle mennesker og pryder vor tanker med dyd, så vil vi få større frimodighed: „Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pyrd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn." (L&P 121:45).

Tillid til sin ægtefælle

Er det ikke en stor velsignelse at have en trofast ægtefælle? Er det ikke ødelæggende for en mand eller hustru hele tiden at være mistænksom overfor ægtefælens handlinger? Shakespeare skildrer det så godt i *Et Vintereventyr*. Ægteskabet mellem Leontes og Hermione, kongen og dronningen af Sicilien, går i stykker, da Leontes ikke kan tro på, at hans kone er så god og yn-

dig, som hun er. Hvis han skal genoplive ægteskabet, får han at vide, at „det kræver at du vækker tillid“. (5. akt, 3. scene). Ægteskabspagten er ikke kun et løfte om gensidig troskab, men også et løfte om gensidig tillid til denne troskab.

Men tillid til ægtefællen er andet og mere end en forsikring om, at han eller hun er moralsk trofast. Vi må også stole på hinandens retskaffenhed, intelligens, evner og muligheder. Manglende tillid i de små ting, livets daglige pligter, kan til sidst ødelægge et ægteskab, lige så vel som mistro til den andens trofasthed kan gøre det. De daglige hakkerier, stadig kritik, bebrejdelser og manglende støtte, kan svække kærligheden, indtil der ikke er mere tilbage at bygge tilliden på.

Jeg har haft mange oplevelser i mit eget ægteskab, som har overbevist mig om, at ægtepar er nødt til at knytte indbyrdes tillidsbånd. Jeg har opdaget, at tillid til min ægtefælle ikke kræver, at vi er enige om enhver beslutning – det er simpelthen urealistisk. Men det betyder, at jeg har sikker tillid til hans indsats og gode hensigter. Når der så opstår vanskeligheder, så kan kommunikationen og kompromisserne indgås i en god og kærlig atmosfære. Tilgivelse og tolerance er for os begge blevet et vigtigt udtryk for denne fundamentale tillid. I sådanne omgivelser er vores tillid til hinanden stadig stor, trods fejlbedømmelser ind imellem, vores kærlighed og forståelse for hinanden er vokset og vores ægteskabsbånd blevet stærkere. Den tillid, vi har vist hinanden, har resulteret i en rig høst.

Tillid til ægteskabet som sådan

Ægteskabet er en proces. Vielsen er kun begyndelsen på den. Ægteskabet er en livslang, fælles kamp for at blive ét. Det er faktisk ofte kampen i sig selv, der styrker vores enhed og knytter vore hjertesammen.

En barndomsoplevelse har hjulpet mig til at forstå, hvordan kampen kan styrke os. Mine forældre opdrættede agerhøns. Mine søskende og jeg tilbragte timer med at se på æggene, når de var ved at være udruget, mens vi ventede på at se de små fugle bryde ud af deres skaller. Første gang vi så æggene briste, syntes vi, at det var synd for de små fugle. Det så ud til at tage så lang tid og at være så svært. (Vi vidste ikke, at det tager agerhønsens kyllinger fra 48 til 72 timer

at komme ud af deres skaller). Vi var bange for, at kyllingerne ikke havde kræfter nok til at klare opgaven.

Så vi hjalp dem en lille smule. Da kyllingerne begyndte at hakke, pillede vi forsigtigt små skaller af – et stykke her og et stykke der – for at gøre det nemmere for dem. Vi jublede, da de første småunger kom ud af deres skaller! Men, oh rædsel! Vi så at de alle havde vanskabte fødder. De døde i løbet af de næste par dage, fordi de ikke kunne gå hen til deres føde.

Vi var uheldige – og fik dårlig samvittighed, da vi opdagede, at vores hjælpsomhed var skyld i problemet. Den tid og de kræfter, fugleungerne bruger på at bryde igennem æggeskallen, styrker og udvikler deres ben, fødder og hals, så de er parate til at gå og holde balancen, når de omsider kommer ud. Vore forsøg på at gøre det nemmere for agerhønsene ødelagde dem.

Det samme er tilfældet i ægteskabet. Når vi møder udfordringer og vanskeligheder, og sammen arbejder på at løse dem, så kommer vi nærmere hinanden og bliver ét. Hvis vi har tillid til, at ægteskabet er en forenende proces, så kan vi se, at de uudgængelige problemer og konflikter, som opstår, er trædesten og ikke forhindre. Vore problemer kan bringe os nærmere hinanden fremfor at skille os.

Tillid til Herren

Det „naturlige menneske“, som kong Benjamin taler om, findes i os allesammen. (Se Mosiah 3:19). På grund af faldet er vi alle underlagt Satans fristelser. Jo mere vi giver efter for disse fristelser, jo mere „kødelige, sanselige og djævelske“ bliver vi. (Se Mosiah 16:3). Men gennem Kristi forsoning får vi en chance for at blive født påny som hans åndelige sønner og døtre, at blive rensat fra synd og modtage magten til evigt liv af ham. Uden hans forsoning ville vi være fortabt for evigt. På grund af den kan vi arve alt, hvad Gud har. Efterhånden som vi lærer om forsoningen og efterhånden som vores tro på Frelseren øges, oplever vi omvendelsens rensende virkning og får Helligåndens ledsagelse. Vores selvtægtelse stiger.

I Mosiah kapitel 4, beskriver kong Benjamin den forandring, der finder sted i os, når vi får fast tillid til Frelserens forsonende magt. Så har vi ikke længere tanker for at gøre hinanden ond, men ønsker at leve i

fred. Vi vil behandle andre retfærdigt. Vi vil ikke overse vore familiers behov. Vi vil lære vore børn at „vandre på sandhedens og dydens veje . . . at elske og tjene hinanden“. (Se Mosiah 4:11-15). Hvilken bedre grundvold kan vi have end tillid og kærlighed i ægteskabet?

Min søster er et godt eksempel på dette. Hun har tolv børn, hvilket i sig selv er en enorm udfordring. Dertil kommer, at hendes mand har store ansvar i kirken og i sit daglige arbejde, og det betyder at han er væk hjemmefra mange timer hver dag, så hun må påtage sig det meste af omsorgen for børnene. Hun har overlevet sin mands skiftende stillinger og de dertil hørende flytninger og økonomiske besværligheder, som efter verdens standarder nok kunne gøre en kvinde bitter og irriteret og hurtigt til at give sin mand skylden for ulykkerne. Men hun har bevaret sit gode humør og sin optimisme. Jeg har ikke hørt en eneste beklagelse eller ét kritisk ord.

Hvordan klarer du det? har jeg spurgt hende. Hun siger, at hun for længe siden har indset, at hendes lykke var hendes ansvar, helt uafhængig af andres indsats. Hun siger, at hun henter styrke i sit stadige vidnesbyrd om Frelseren. Hun trækker på sin tro på ham, og får derved lykke ud af alt det, som livet bringer hende.

Udvikling af tillid

Hvad nu, hvis vi opdager, at vi mangler tillid i vort ægteskab? „Jeg ved, at jeg bør have tillid til min mands evner og dømmekraft,“ var der én, som sagde, „men det har jeg bare ikke.“ En anden siger måske: „Jeg har forsøgt at have en positiv holdning til mit ægteskab, men jeg kan ikke gøre noget ved min irriterende ægtefælle.“ Hvad kan man gøre for at opbygge den manglende tillid?

I K R I

„Tro er . . . ikke at have fuldkommen kundskab om noget,” sagde Alma. „Men hvis I vil vågne op . . . og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot *ønske* at tro, lad da det *ønske* vokse i jer, til I tror.” (Se Alma 32:21-27. Fremhævelse tilføjet). Disse ord viser os en måde, hvorpå vi kan udvikle tro – på os selv, på vores ægtefælle og på Frelseren. Vi begynder med ønsket om at have tillid. Så giver vi dette ønske næring i vore gerninger og ord – ved at vise respekt for hinanden, forsøge at følge vores ægtefælles råd og beslutninger, tale positivt om vores ægtefælle overfor andre og ved at støtte hinandens aktiviteter og interesser. Inden længe vil det tillidens frø, som vi har sået, spire, gro, blomstre, og bære det lykkelige ægteskabs søde frugter. Jeg ved, at det virker – for jeg har prøvet det i mit eget ægteskab.

Sammen med ønsket om tillid, følger ansvaret for at fortjene tillid. Hvis vores gerninger og holdninger konsekvent er ærlige og velmenende, vil ikke kun vores ægtefælle være tilbøjelig til at have tillid til os, men vi vil også få øget selvtillid og større tillid til vores ægtefælle.

Jeg har lært at have tillid til mig selv ved at have tillid til Frelserens forsoning, og ved at have tillid til min mand og vort ægteskab, kan jeg få tillid til de løfter, som Herren giver os gennem sine profeter. Som præsident Spencer W. Kimball sagde:

„Selv om det er svært at være gift, og uharmoniske og desillusionerede ægteskaber er almindeligt, så er det muligt at opnå ægte, varig lykke, og et ægteskab kan blive så lykkeligt, at det overgår den menneskelige fatteevne. Det ligger indenfor ethvert ægtepars og ethvert menneskes rækkevidde . . . det er helt sikkert at næsten enhver god mand og kvinde kan opnå lykke og succes i deres ægteskab, hvis bare de er villige til at betale prisen.” (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, s. 16). □

Christie H. Frandsen er medlem af La Canadas 1. ward,
La Crescenta stæv i Californien.

Derek Smith

SETIDER

Der opstår hundredevis af kriser hver eneste dag. Vi hører om dem i radioen, ser dem på tv og blandt vores venner og i vores omgangskreds. Det kan forekomme nemt at løse en krise – især hvis det ikke er éns egen. Men når vi selv har problemer, bliver det straks vanskeligere at løse dem.

Når jeg selv har kæmpet med problemer, og når andre med problemer har bedt mig om råd, har jeg opdaget, at det er en stor hjælp at forstå nogle få, bestemte principper. Forståelse af disse principper vil ikke gøre lidelserne mindre, de vil heller ikke få problemerne til at forsvinde, men de vil styrke os.

LYKKE I DETTE LIV

Det første princip, vi må forstå for at overleve vore prøvelser, er, at Herren ønsker, at vi skal være lykkelige i dette liv såvel som i livet herefter. Under prøvelsesårene i ørkenen og på havet, erindrede Lehi sine børn om, at „Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde“. (2 Nephi 2:25).

Joseph Smith, der var igennem store prøvelser, skrev, at „lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger“. (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 306-07).

Selv om vi i dette liv vil opleve sorger, uretfærdigheder og lidelser, så forventer Herren ikke, at vi drager passivt gennem livet og blot underkaster os de forhold, som fører os i elendighed. Vi må forstå, at evangeliet har magt til at gøre os lykkelige i vort liv nu og ikke kun bagefter.

VI SKAL PRØVE

Det andet begreb, vi skal forstå, er, at prøver er et vigtigt led i frelsesplanen. De er med til at forberede os til ophøjelse i evigheden. Ligesom Josef i Egypten, Moses, Job, Joseph Smith og selv Frelseren måtte gennemgå prøver, således skal også vi gennemgå en prøve. Vi vil opnå styrke og modenhed ved at overvin-

de modgang. (Se 2 Nephi 2:11-29). Orson F. Whitney sagde:

„Ingen af de smerter, vi må lide, eller de prøvelser, vi kommer ud for, vil være spildt. De bidrager til vor uddannelse og til, at vi udvikler karakteregenskaber som tålmodighed, tro, mod og ydmyghed. Alle de lidelser og trængsler vi må udholde, især dem vi udholder i tålmodighed, vil opbygge vores karakterstyrke, rense vort hjerte, udvide vores personlighed og gøre os milde og barmhjertige, mere værdige til at kaldes Guds børn . . . det er gennem sorger og lidelser, prøvelser og besværligheder, at vi får den uddannelse, som vi er kommet her for at få, og som vil hjælpe os til at ligne vores Fader og Moder i Himlen mere.“ (Som citeret af Spencer W. Kimball i *Faith Precedes the Miracle*, s. 98. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1972).

Under en foredragsrække for nogen tid siden, opdagede jeg, at én af de andre foredragsholdere havde overværet mine foredrag om modgang i tre på hinanden følgende dage. Efter det tredje foredrag, sagde hun til mig: „Det bekymrer mig, at jeg aldrig har haft nogen virkelig modgang eller prøvelse i mit liv. Jeg bliver nærmest rædselsslagen ved tanken om det.“

Vi talte et øjeblik om den kendsgerning, at vi ikke har nogen som helst kontrol over, hvilke prøvelser vi får, men kun over hvordan vi reagerer på dem. Jeg sagde, at vi ikke behøver at opsoge prøvelser, vi vil alle få vores del i vort liv. Og selv om Herren har forsikret os om, at han ikke vil kræve mere af os, end vi kan klare (se 1 Korinter 10:13), så er vi nødt til at være forberedt, ved at vinde forståelse for Herrens plan og ved at udvikle en tro som kan hjælpe os igennem vore kriser.

Denne gode kvinde vidste kun alt for lidt om, hvor hurtigt hun ville blive udsat for en enorm prøvelse. Kun få måneder efter stod hun og hendes mand ved siden af en lille kiste med deres eneste søns afdøde legeme.

Alt imens hendes venner sørgede over den lilles død, der uventet blev dræbt ved en ulykke på gården, så var det denne kvinde der trøstede dem. Hun og hendes mand sørgede, men de gav hverken Gud eller andre skylden eller blev bitre. De udviste tværtimod en rolig styrke, som var affødt af Ånden.

*Sygdom
rammer både den uskyldige og den
skyldige. Undertiden rammes vi af
ulykker pga. andre. Spirituskørere kan
påføre os ulykke, voldsmænd kan
overfalde os. Når man bebrejder Gud
for lidelser, er det en frygtelig
fejltagelse.*

OVERVIND KRISER EFFEKTIVT

Det tredje princip, vi må forstå, har noget at gøre med denne kvindes oplevelse. Vi vil bedre kunne overvinde vore kriser, hvis vi opbygger et stærkt og sikkert vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. Ældste Marion D. Hanks, fra De Halvfjerds Første Kvorum, har skrevet: „Vi vil ikke helt kunne undgå modgang og prøvelser, længsler og sorg, bedrøvelse og vanskeligheder. Men ved tro og forståelse og mod kan vi sandelig have ‚fremgang‘ i Herrens ånd.“ (*Message of Inspiration*, s. 319. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1957).

Hvis vi har bygget vort vidnesbyrd på evangeliets klippe, så har vi sikkerhed for, at vore kriser vil kunne hjælpe os mere end de vil hindre os i vor udvikling.

FIND ÅRSAGERNE

Det fjerde princip, vi bør forstå, er, at mange mennesker lider unødigt, fordi de ikke kan se den egentlige årsag til deres kriser. Mange mennesker tror fejlagtigt, at deres problemer skyldes nogle synder, som de har begået. Andre giver Guds skylden og vender sig fra ham i bitterhed. Vi må derfor finde frem til problemets årsag, før vi kan overvinde det rigtigt.

De fleste kriser kan placeres i én af fem kategorier: (1) naturlig ulykke, (2) sygdom og smerter, (3) andre fejltagelser, (4) egen synd og ugudelighed eller (5) prøvelser, som Gud har ordineret.

Vi kan ikke altid udskille eller indentificere årsagen til vore kriser. Men hvis vi vil indse, at vi måske har fået dem af årsager, som vi ikke kan kontrollere, vil det lette på vore skyldfølelser og opmuntre os til at søge hjælp hos Gud.

Mange af vore kriser skyldes, at vi lever i en verden, hvor der sker ulykker, og hvor der hersker fysiske

love. Det er en forfærdelig misforståelse at tro, at alt, selv de mange jordskælv, oversvømmelser, orkaner, tornadoer eller andre naturkatastrofer, skyldes, at ofrene har syndet.

Enhver kan rammes af en ulykke eller katastrofe. Det er en lige så stor misforståelse at give Guds skylden for al sygdom, som det er at give ham skylden for alle naturkatastrofer. Det er rigtigt, at nogle sygdomme og ulykker kan være en følge af et syndigt levned, men de fleste mennesker bliver simpelthen syge, fordi det jordiske legeme er underlagt smerter, sygdomme og død.

Andre gange skyldes vores elendighed andres handlinger. Vi kan komme i ulykke på grund af en spritbilist, en kriminel eller et overfald. Frelseren sagde, at den uskyldige også vil blive ramt (se Mattæus 18:6-7), men han sagde også, at vi ikke må gengælde det onde (se Mattæus 5:38-44).

Vi må hellere gøre som Jakobs søn Josef. Selv om han var solgt som slave af sine misundelige brødre, så elskede han dem stadig og tilgav dem. Han var parat til at acceptere sin situation og fortsætte, og mange år efter forstod han, hvordan den uret, der var blevet begået imod ham, hjalp ham til at fremme Herrens hensigter. Han forstod måske også, at det er bittert, utilgiveligt hjerte i sidste ende kan skade mere end den oprindelige fornærmelse.

Selv om vi ofte må lide uden egen skyld, så er der dog også tidspunkter, hvor den sorg, vi føler, skyldes vore egne fejltagelser og synder. Hvis den elendighed, vi lider, skyldes vore egne synder, så kan vi gøre skridt til at genoprette vores lykke. Vi kan omvende os. Ræsonnementer, selvtretfærdighed og oprør kan være os en midlertidig lettelse og succes, men det kan ikke kurere. Det eneste, der kan kurere, er at gå til Kristus med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og bede om tilgivelse.

*Selv om vi vil opleve sorger,
uretfærdigheder og lidelser i dette liv,
så forventer Herren ikke, at vi
underkaster os forhold, som fører os i
elendighed.*

DER ER HJÆLP AT FÅ

Det sidste begreb er måske det vigtigste. Vi må erkende, at der er hjælp at få, og at vi er nødt til at søge den. Der er kun få af os, hvis overhovedet nogen, som evner at klare en alvorlig krise uden hjælp. Når vi står i en krise, har vi brug for at vide, at Herren vil styrke og vejlede os, dersom vi henvender os til ham. Det er trods alt et af de fundamentale emner i skrifterne.

Jeg havde engang en oplevelse, hvor jeg lærte, hvor vigtigt det er at søge Herrens hjælp. Det var i januar 1952 under Koreakrigen. Min bataljon havde affyret vores kanoner i mange timer. Endelig fik vi en pause, og vi lagde os ind i vores bunker og hvilede ud. Det varede ikke længe, før jeg sov fast.

Det næste jeg kan huske at en kontorordonnans stod bøjet over mig, og trykkede et brev fra min biskop i min hånd. Jeg læste, at min far var blevet opereret og at hans underliv var fyldt med cancer. Man regnede med, at han kun havde to uger tilbage at leve i. Biskoppen skrev, at det var blevet arrangeret således at jeg kunne flyve hjem og han bad mig om at kontakte Røde Kors.

Jeg tog brevet med hen til repræsentanten for Røde Kors, som fik bekræftet, at min fars tilstand var alvorlig. Men da jeg kontaktede røde kors, var min far død. Da jeg fik at vide, at fordi han allerede var død, tjente det ikke noget nyttigt formål, at jeg kom hjem.

Da jeg kom tilbage til min deling, var de i gang med endnu en skudveksling. Jeg var vred og bitter og dybt såret. I min desperation gik jeg ind i en lille skov og faldt på knæ. Jeg bønfuldt Herren om at hjælpe mig af med disse forfærdelige følelser. Et øjeblik efter fyldes jeg med den mest vidunderlige fred, jeg nogensinde har følt. Den bredte sig gennem hele mit legeme, og jeg var overbevist om, at alt var vel.

Denne oplevelse var en utrolig hjælp for mig tyve år

senere, da min kone og jeg stod udenfor en skadestue, i den by hvor vi boede. Vi ventede i timevis mens forskellige læger undersøgte vores 16-årige datter. Hun var kommet alvorligt til skade efter en bilulykke. Vores biskop og hans hustru var der også sammen med stavspræsidenten og hans hustru.

En læge komme ud fra røntgenafdelingen og fortalte os med bævende stemme, at vores datters rygsøjle var alvorligt skadet, og at hun aldrig ville komme til at gå mere. Min kone og jeg omfavnede hinanden, mens hun græd: „Nej, nej, nej!“ Vore venner græd sammen med os.

Da vi senere kørte hjem, spekulerede vi på, hvordan vi skulle overbringe vores datter denne nyhed. Vi spekulerede også på, om det ville have været bedre om vor himmelske Fader havde taget hendes liv. Vi vendte tilbage til hospitalet et par timer efter. Da jeg lænede mig ned over min datter for at forklare hende det, kunne jeg ikke holde mine tårer tilbage.

Hun slog øjnene op, slyngede sine arme om mig og udbrød: „Du skal ikke græde, far. Se jeg har mine arme, jeg har mit hjerte, jeg har min forstand og jeg har hele evigheden at løbe omkring i.“

Hvilken stor velsignelse er det ikke at være medlem af Kristi kirke. Gennem skrifterne og evangeliet får vi den indsigt og hjælp, som vi har brug for til at imødegå vore kriser. Vi har ledere, som kan støtte og velsigne os følelsesmæssigt, timeligt og åndeligt. Men vi har fremfor alt vor himmelske Fader, som trøster os og giver os tryghed gennem Helligånden. Han elskede os så meget, at han tillod sin enbårne Søn at lide døden for vore synder, for at vi kan komme tilbage til ham. (Se Johannes 3:14-17). Vi kan *trygt* stole på, at Gud og hans Søn vil hjælpe os. □

A. LaVar Thornock er formand for religionsafdelingen ved Brigham Young universitetet på Hawaii.

VOGT MINE LAM!

Formål: At hjælpe søstre til at indse nødvendigheden af fællesskab.

Efter sin opstandelse spiste Frelseren sammen med sine apostle på Galilæasøens bredder. Da måltidet var ovre, spurgte Jesus Peter: „Elsker du mig?“ (Johannes 21:15).

Tre gange spurgte Frelseren Peter, om han elskede ham. Og hver gang Peter erklærede Jesus sin kærlighed, sagde Frelseren: „Vogt mine lam“ eller „vogt mine får“. (Vers 15-17).

Disse ord burde synke dybt i vore hjerter. Ligesom Peter fik at vide, at han skulle „vogte“ Herrens „får“, således har vi også fået denne hellige forpligtelse.

Barbara W. Winder, som er præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, fortæller om en søster, der havde en veninde, hvis mor var død. Denne kvinde vidste ikke, hvordan hun skulle hjælpe sin sørgende veninde, og spurgte Herren, hvad hun skulle gøre. Svaret lød da: „Du skal bare gå hen til hende.“

Hendes besøg trøstede veninden, og de bad sammen. Den sørgende søster sagde senere, at hun virkelig satte pris på det, som hendes veninde medbragte – den tiltrængte fred. (Generalkonferencen 1984).

Vi har alle byrder at bære. Nogle af os har det svært i familien eller stå overfor personlige problemer. Andre har sygdomme, handicap eller et økonomisk utrykke. Mange er ensomme. Nogle føler sig overbebyrdede af de krav, som små børn stiller, og atter andre, som ikke har mand og børn, synes måske at deres liv er formålsløst.

Vi har fået befaling om at „bære hinandens byrder, så de bliver lette“ (Mosiah 18:8). Det kan faktisk være en hjælp til at lette vore egne byrder og sætte vore

prøvelser i perspektiv, når vi letter en andens byrde.

Birgit og Jesper var knust, da det viste sig, at deres førstefødtede var mongolbarn. De begyndte at tvivle på en kærlig himmelsk Fader og var bange for at blive holdt udenfor af andre, hvorfor de trak sig tilbage fra kirken og andre selskabeligheder. Til sidst led deres ægteskab under det.

Birgit levede en dystertilværelse, da Margrete flyttede ind ved siden af hende. Lidt efter lidt lykkedes det Margrete, som selv havde mistet et barn et par år før, at forstå sin nabos sorg. Hun hjalp Birgit til at opbygge den nødvendige selvtilid, bryde ud af sin fortvivlelse, blive fuldt aktiv i kirken igen, acceptere sin mand og sit barn og vise dem kærlighed.

Når vi viser kærlighed, vil vore evner til at være mere kærlige øges. Når vi „vogter“ Herrens „får“, vil vi blive fyldt til overflod med fred og glæde. □

Forslag til besøglærerinde

1. Tal om, hvordan vi kan lære at blive mere opmærksomme på andre menneskers behov og om, hvordan vi kan få tid til at hjælpe dem.

2. Fortæl om engang, hvor du var med til at lette en andens byrde, eller hvor en anden lettede din byrde, eller bed den søster, I besøger, fortælle om en sådan oplevelse. Hvordan hjalp denne omsorg alle involverede?

(Se *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. 121-125, 131-134, 135-142, hvor der står mere om emnet).

JEG VIL VÆRE PRÆST

Jeg tænkte ved mig selv: „Hvad er en mormon?“
Jeg havde undersøgt mange forskellige religioner,
men dén havde jeg aldrig hørt om.

Robin K. Beggs

Da jeg gik i gymnasiet, stod jeg stolt foran den lille metodistmenighed og holdt en tale, som jeg kaldte „At leve op til livets krav.“ Efter gudstjenesten kom kirkens medlemmer hen og hilste på mig og opmuntrede mig til at studere teologi. Da jeg kom hjem den dag, tænkte jeg ved mig selv: „Måske burde jeg blive præst.“

Det var ikke første gang jeg talte til en forsamling, og det blev heller ikke den sidste. Min interesse for religion udvikledes i en tidlig alder og optog mig meget, fordi jeg følte mig panikslagen ved tanken om en dommedag. Jeg skrev følgende som indledning i en skoleopgave om gejstlighed: „Efter det første år i gymnasiet begyndte jeg at overveje at blive teolog.“ På det tidspunkt forudså jeg adskillige år på universitetet som teologistuderende.

Jeg klarede mig godt i gymnasiet og indenfor sport, jeg spillede med på skolens fodboldhold. Jeg spillede i skoleørkestret og blev valgt til elevrådsformand. Men der skulle indtræffe nogle dramatiske ændringer i mit liv. Følgende uddrag fra min dagbog fortæller min historie.

De sidste år i gymnasiet. I mine undersøgelser af forskellige trossamfund for at lære mere om kristendom, har jeg opdaget, at nogle kirker ikke kræver ret lang studietid for at blive præst. Jeg har lige besøgt en bibelskole og fundet ud af, at jeg kan blive ordineret til præst efter fire års studier. To år senere kan jeg få et præstekald i egen kirke. Jeg har besluttet mig til at studere ved denne bibelskole til næste år, når jeg har taget min studentereksamen, selv om det betyder at

jeg må opgive et stipendium til en anden læreanstalt. Undervisningen forekommer mig interessant, men jeg synes, at der mangler noget i teologistudiet. Jeg synes også, at jeg mangler noget i mit eget liv. Hvor længe mon det vil tage mig at få fred i mit sind?

Min studentereksamen nærmer sig. Religion betyder ikke længere så meget for mig. Jeg er ikke helt sikker på, hvad jeg vil. Inderst inde har jeg en slags samvittighedsnag. Jeg bliver vred på mig selv, når jeg gør noget forkert. Men jeg nyder stadig en drink og en cigaret nu og da. Efter min første drink var mine skolekammerater mere nervøse for, hvordan det ville påvirke mit fodboldspil end mine mål med hensyn til religion.

Planerne ændres. Jeg har lige modtaget mit stipendium til at spille fodbold på Dodge City College, der kun ligger et par kilometer fra mit hjem. Jeg har ikke lyst til at studere videre så tæt ved mit hjem, men det stipendium kan hjælpe mig til at betale for mine videre studier. Jeg har før opgivet et stipendium på grund af mine planer om at blive præst. Men de planer må vente.

Sommer. Jeg arbejder på Dodge City fritidscenter og spiller med på det lokale baseballhold. Det er ikke ualmindeligt for mig at arbejde hele dagen, rejse ud og spille basebalkamp om aftenen, komme hjem klokken 2 om natten og stå op klokken 7 for at gå på arbejde.

Hvad er der forkert? Denne sommer har ikke været helt almindelig. Jeg har ikke været ret meget i kirke. Jeg har læst og skrevet en hel del. Men det er som om, at der mangler noget i min religion. Jeg mangler måske også selv noget.

Bibelen. Jeg tænker stadig på at studere teologi, for så

kan jeg meget hurtigt få et præsteembede. Jeg nævnte engang i søndagsskolen, at vi er nødt til atter at forkynde ud fra Bibelen. Men en mand sagde, at præsterne skulle følge mere med tiden og bruge de moderne udlægninger af Bibelen. Hans ord forvirrede mig, for de religionsledere jeg kender, har forskellige opfattelser af Bibelens betydning og dens plads i vor tid.

Jeg begynder at studere. Jeg beder somme tider. Jeg har et par gange sagt: „Herre, vis mig vejen, hvis der er nogen vej for mig.”

Efter første semester. Mit første semester er slut, og jeg er kvalificeret til en ærespræmie. I aften lå jeg i min seng og tænkte på, hvor lidt tid jeg i grunden bruger på mine studier. Jeg lo indvendig og tænkte: „Det har jeg klaret alene uden Gud.”

En mormonpige Jeg har mødt en mormonpige, Janet, forleden aften. Jeg tænkte ved mig selv: „Hvad er en mormon?” Jeg har undersøgt mange forskellige tros-samfund, men det har jeg aldrig hørt om.

Mormons Bog. Jeg har tilbragt weekenden sammen med min familie. Jeg spurgte min mor, om hun kendte noget til mormonerne. Hun sagde, at der lå en pjece i bogreolen. Hun fandt den og en gammel bog i stift bind. Jeg er ved at læse den – Mormons Bog. Min mor sagde, at det er en mormonbibel.

Jeg går ud med pigen. Janet er den første pige jeg er kommet regelmæssigt sammen med indenfor mindst et halvt år. Da vi havde været ude sammen i aften, kom vi til at tale om religion. Jeg fortalte hende om mine planer om at blive præst og tilføjede: „Men der er noget galt med alle kirker.”

Hun svarede selvsikkert: „Ikke med min!”

„Selvfølgelig er der det, fortæl mig om den,” svarede jeg. Hun er ikke den første pige, der har ønsket, at jeg skulle blive interesseret i en bestemt kirke. Men hendes øjne udstrålede et glimt af total renhed.

Jeg fortalte hende, at jeg havde læst i Mormons Bog, og hun foreslog, at jeg talte med ældsterne. Jeg sagde, at det ville jeg gerne engang.

Den følgende mandag. Der skete det mest underlige den aften. Jeg arbejder hver aften på fritidscentret,

*Det var som om,
et gardin blev trukket
til side, da jeg fik
missionærlektierne.
I evangeliet er der mange
lærdomme, som jeg har
lært at tro på gennem
årene.*

men da jeg ringede dertil, sagde mr Braddock, at han ikke havde brug for mig den aften. Jeg havde ikke lyst til at læse lektier, så jeg ringede til Janet og inviterede hende ud, og så inviterede hun mig hjem til sig. Ældsterne skulle komme. Mødet var arrangeret, før jeg ringede til hende, men havde det været en hvilken som helst anden mandag, havde jeg helt sikkert skullet arbejde.

Mødet. Mens vi ventede på ældsterne hjemme hos Janet, sad jeg og tænkte på, at der nok kom to gamle mænd med gråt skæg, og måske med sorte hatte, og ringede på. Jeg blev forbavset, da det viste sig at ældsterne var unge mænd omtrent på min egen alder. Det var en åndelig oplevelse for mig at blive undervist af dem.

Jeg bliver interviewet. I aften har jeg været til dåbsinterview. Jeg medbragte en underskrevet tilladelse fra min far, den skulle ældsterne have, for at jeg kunne blive døbt. Min far har kendt nogle sidste dages hellige. Han sagde: „Du skal være missionær, hvis du tilslutter sig deres kirke.“ Jeg fortalte distriktslederen, at det var som om, der blev trukket et gardin til side, da jeg fik lektierne, som om jeg havde hørt historien før. I evangeliet er der mange lærdomme, som jeg har lært at tro på gennem årene, som for eksempel at vi har en bogstavelig, håndgribelig, himmelsk Fader, som interesserer sig for os. Jeg fik missionærlektierne så hurtigt, at jeg måtte afvente den dato der var afsat til min dåb.

27. april. Jeg blev døbt i aften. Min familie var med til dåben, foruden mange af grenens medlemmer. Jeg fik den reneeste fornemmelse, jeg nogensinde har haft i hele mit liv. Den kærlige og venlige holdning, jeg mødte hos medlemmerne, er stadig noget af det, som forbavser mig mest ved denne kirke.

Kun få vil lytte. Jeg troede helt bestemt, at mange af mine venner nok ville tilslutte sig kirken. De skulle bare lære om den, på samme måde som jeg havde gjort det. Men sådan gik det ikke. Jeg ved, at de fleste af mine venner har stor respekt for mig på grund af mine høje standarder, mens jeg, ligesom apostlen Paulus,

undrer mig således – „er jeg blevet jeres uven ved at sige jer sandheden?“ (Galaterne 4:16).

Nadvermøde. Min familie har været med til grenens nadvermøde i dag. Efter mødet var ældsterne med os hjemme, for at give mine forældre en missionærlektie. Efter den første lektie forsøgte ældste Johnson at træffe aftale om at komme igen og undervise min familie. „Hvad med at gøre det med det samme?“ spurgte min mor.

De fik også den anden lektie. Min far måtte så gå, fordi han havde nogle pligter at udføre på gården. Min mor lavede hurtigt et måltid mad, og en times tid efter kom min far ind for at spise, og de fik den tredje lektie. Tre på én aften!

27. juli. I aften har jeg døbt min familie. Det er nu tre måneder siden, at jeg tilsluttede mig kirken. Omsider er vores familie blevet forenet. Da jeg førte min mor af vandet, græd hun af glæde og omfavnede mig. Vi havde fået vort livs største velsignelse.

En missionærkaldelse. Jeg er så henrykt! Da jeg kom hjem fra skole i dag, var der brev fra Det Første Præsidentskab. Jeg åbnede det hurtigt og så, at jeg skulle til Californien. Jeg græd af glæde. Jeg følte mig så ubetydelig i Herrens øjne, så jeg spurgte: „Hvorfor mig?“ Guds velsignelser er utroligt store.

Det vigtigste. Mine første to studieår har været meget vellykkede, det, som betød mest, var, at jeg ville være flyttet 600 km væk for at komme til at studere teologi, men mine planer ændredes dog, og jeg fandt sandheden kun få kilometer fra mit hjem. Om en uge fra nu af, tager jeg afsted på mission for at tjene Herren. Og så er jeg præst.

Tempelbesøgning. I dag blev jeg besøgt til min far og mor for tid og al evighed.

Tempelvisse. Janet og jeg blev i morges viet i templet i Salt Lake City. Jeg takker Gud, fordi en ung pige efterlevede evangeliet så fuldt ud, at jeg opdagede en bemærkelsesværdig, tiltrækkende forskel mellem hende og de andre unge, hvilket førte mig til evangeliet. Jeg har opfordret mine yngre søskende til at gøre det samme. Evangeliet virker. □

SKABELONEN

Ældste J. Thomas Fyans
De Halvfjerd's Første Kvorum

Når jeg som dreng arbejdede i min fars smedje, fik jeg et stykke jern med tre huller i som skabelon. Jeg borede omhyggeligt tre huller i de mange stykker uforarbejdede jern. I min iver efter at gøre min far glad, borede jeg hullerne meget nøjagtigt. Når han kom for at se, hvad jeg lavede, mælte han hullerne. Han så lidt underligt på mig og sagde: „De huller er ikke så nøjagtige, som de skal være, min dreng. Vis mig, hvordan du laver dem.“ Jeg tog et blankt stykke jern og lagde det under et andet stykke jern, hvor jeg allerede havde boret tre huller, og sørgede for at det lå nøjagtigt ud til kanterne. Så sagde min far: „Jeg ved, hvor problemet ligger, min dreng. Du skal altid bore igennem den skabelon, som jeg har givet dig.“

Selv om jeg var nok som omhyggelig, så ville hullerne blive mere og mere unøjagtige, for hver gang jeg benyttede en anden skabelon, end den min far oprindeligt gav mig.

Frelseren har talt om en skabelon, en tidløs skabelon, som er fremstillet i kærlighed, hvor der gives instruktioner om, hvordan vi kommer tilbage til vor Fader i Himlen. Sagt med Frelserens egne ord, siger han: „Mormons Bog . . . indeholder sandheden og Guds ord, hvilket er mit ord.“ (L&P 19:26-27). Herren talte i en direkte åbenbaring til de tre vidner til Mormons Bog og sagde: „Så vist som Herren, jeres Gud, lever.“ (L&P 17:6). Denne skabelon, er en gave fra en yderst kærlig Fader i Himlen, gennem hans Søn, Jesus Kristus, til hans børn, for at de kan vide, hvordan de kommer tilbage til ham.

De fysiske love, som f.eks. tyngdeloven, vil altid være de samme, men vi ændrer måden at definere dem på, efterhånden som videnskaben lærer mere om, hvordan de virker. De åndelige love vil også altid være de samme, og vi lever vort liv alt efter, hvor vi er nået til i vor forståelse af disse sandheder. Når vi læser eller hører om en sandhed i Mormons Bog eller andre steder, så vil det forhåbentlig stimulere vore tanker så meget, at vi får et ønske om at gøre denne sandhed til

en del af vores levevis. Med tiden vil vi kunne nyde den forjættede frugt, der beskrives i Alma 32, og fornemme Guds kærlighed. Vi vil da have lært et sandt princip at kende, og det er blevet en del af os.

Hvis vi har ændret vores livsførelse, så den svarer til skabelonen, så vil vi høste de velsignelser, Lære og Pagter omtaler, og som er uigenkaldelig fastsæt. (Se L&P 130:20-21). Folk kan forsøge at skrive deres egne adfældsregler, men skabelonen, med dens evige love og de efterfølgende velsignelser, vil altid forblive de samme. Indtil vi har indrettet os efter disse evige sandheder, vil vi høste problemer, ligesom vi gør, når vi ignorerer de fysiske love ved ikke at spise eller sove.

Jeg lover jer, at I vil lære noget, hver gang I studerer Mormons Bog, og det vil formentlig direkte vedrøre den udfordring, I står overfor netop i dét øjeblik. Jeg opfordrer jer til at åbne jeres sind og hjerte. Lad Ånden tale til jer og undervise jer. Frelseren kom til verden af nøjagtigt den samme grund, som vi er her, nemlig for at lære. Han lærte og sejrede, på samme måde som vi gør, linie på linie og bud på bud. Og vi har fået hans evangelium i vidnet om ham: Mormons Bog. □

Når vi læser eller hører om en sandhed i Mormons Bog eller andre steder, så vil det forhåbentlig stimulere vore tanker så meget, at vi får et ønske om at gøre denne sandhed til en del af vores levevis.

Dirk Daughless

KW
0-1840
115V AC
50/60Hz
Made in USA

I det varme, tropiske Rio de Janeiro i Brasilien var det helt usædvanligt, at det regnede koldt denne lørdag morgen. Men det slukkede ikke den åndelige gnist hos de unge. De kom fra deres forskellige ward trods regnen. „Hvem vinder i denne måned?“ spurgte de sig selv ved ankomsten til Niteroi, hvor Rio de Janeiro staven holdt superlørdag. De var kommet halvvejs igennem årets konkurrencer mellem wardene, og holdene stod stadig lige i kappestriden.

Den kolde luft fyldtes med forventninger og spænding, efterhånden som dagens aktiviteter tog sin begyndelse. Da alle havde sat sig i hold, bød seminarkoordinatoren, Ramiro Martins, de unge velkommen til aktiviteten. Han mindede dem drillende og med et blink i øjet om æsken med brasilianernes yndlingschokolade, som ventede konkurrencevinderne. Derpå opfordrede han dem alvorligt til at føre en kristen levevis og være tro mod Herren. „Ungdommen er Israels håb,“ sagde han, mens han så ind i de unges mørkebrune øjne. „I er Guds børn, og der er et stort formål med, at I er her. Lad os i dag begynde med en beslutning om at leve, som vi skal.“ Og derpå begyndte konkurrencerne.

Seminarprogrammet for 1988 var Det Gamle Testamente, og derfor havde hvert ward et hold, der var opkaldt efter én af Israels tolv stammer. De unge forenede deres personlige talenter, ligesom stammerne gjorde det, i håb om at vinde. Fonseca ward var Judas stamme, Niteroi ward var Josefs stamme og Alcantara ward var Manasse. Barro Vermelho ward var opkaldt efter Efraim, Sao Goncalo var Levis stamme og Friburgo var opkaldt efter Benjamin. Holdene fik point efter, hvor mange runder de vandt, efter antallet af deltagere som havde medbragt deres standardværker, efter antallet af ikke-medlemmer, som var til stede, og efter tilstedeværelse.

Spillepladen til spillet at „sænke slagskibe“ der var dagens første konkurrence blev fremvist ved hjælp af en overhead-projector. Der lå ti skibe skjult på skærmen, og efter tilstrækkelig mange pletskund ville et skib synke. For hvert rigtigt svar på et spørgsmål fra skriften, skiftedes holdene til at finde et skib. Spillet blev til en konkurrence i og med, at holdene skiftedes til at finde og sænke slagskibe. Det endte med, at det blev Judas stamme, der ved forenede anstrengelser havde sænket flest skibe og dermed vundet konkurrencen.

Dernæst afholdtes en skriftstedskonkurrence, for at prøve seminarelevernes evne til hurtigt at finde det rigtige svar i Det Gamle Testamente. Der blev afholdt individuelle og hold-konkurrencer og ekstra omgange for venner, der ikke var medlemmer, for at træne deres viden om skrifterne. Det viste sig, at Josefs stamme var eksperter i dette, og de vandt både den individuelle konkurrence og holdkonkurrencen. De mange timer, hvor seminarklasserne trofast havde øvet sig, gav nu bonus.

„Jeg elsker at gå til seminar, fordi jeg dér får en chance for at lære mere om skrifterne,“ sagde Sergio Teixeira Simoes, som var leder af det vindende hold. Patricia Ribeiro Amim, som var den stolte vinder af den individuelle konkurrence, fortaalte ivrigt om hemmeligheden ved sin succes: Regelmæssig tilstedeværelse i klassen samt træning ved hjælp af skriftstedsjagter i familien.

„De unge øver sig ved forskellige aktiviteter til de månedlige superlørdage,“ sagde Ideia Couto Megre, som er seminarlærer i Niteroi ward. „De sætter sig nye mål hver måned for at kunne klare sig i konkurrencen, og alle de mål de når, giver dem et samlet pointtal ved årets afslutning,“ sagde hun. Til aktiviteten i maj måned lærte de unge, hvordan de skal benytte slægtsbiblioteket. Hvert hold udfordredes til, ved næste aktivitet at medbringe 100 navne, som der kunne gøres tempelarbejde for. Judas stamme tog udfordringen op og fordoblede antallet, således at de medbragte 200 navne til aktiviteten. Derved fik de tilstrækkelig mange point til

Teri Jenks

**SUPER-
LØRDAG
I**

at blive nummer et, og de kunne hjemføre månedens gevinst.

Eftersom kun fire procent af befolkningen i Rio de Janeiro er medlemmer af kirken, har de unge mange muligheder for at fortælle andre om evangeliet. Det giver ekstra mange point at medbringe venner til superlørdagene. Christiane Cardoso fra Fonseca ward holder meget af at bringe venner med til aktiviteterne. „Jeg føler mig godt tilpas ved at fortælle andre om evangeliet,“ sagde hun, hvis smilende ansigt og smukke øjne er indrammet af mørkebrune krøller.

Sergios skolekammerater spørger ham ofte om hans religion, fordi de ved, at hans standarder er anderledes end deres. „Jeg besvarer deres spørgsmål og fortæller dem, hvad jeg tror på,“ sagde Sergio med en overbevisende stemme, der afspejler hans stærke vidnesbyrd.

„Jeg inviterer dem med i kirke om søndagen og til aktiviteterne. Nogle kommer, og andre gør det ikke,“ siger han og trækker på skuldrene. Lige siden sin dåb for to et halvt år siden, har Sergio hjulpet missionærerne med at undervise og døbe tre af hans venner.

Efter en tilfredsstillende frokost, som tilberedes af Unge Mænd og Unge Piger, kan de unge enten dyrke sport om eftermiddagen eller deltage i et bal senere på aftenen. Alle spiller volleyball og basketball, men brasilianernes yndlings sport er fodbold. Det holdsamarbejde, som finder sted under skriftstedsjagterne, ses også på fodboldbanen, når de unge får bolden til at rulle ned ad banen for at score mål. Når dagens aktiviteter er slut, tager de unge hjem – somme tider med ømme

muskler, men altid med en fornyet ånd og ved forventninger til den næste superlørdag.

„Hovedformålet med de unges aktiviteter er at hjælpe dem til et fællesskab og at vise dem, at der er andre, som har det samme mål som de selv,“ sagde Ramiro. En af de bedste aktiviteter er den årlige ungdomskonference, som afholdes under det brasilianske karneval, og som modstykke til karnevallet. Karnevallet er en fest, der varer i fire dage og afholdes i en atmosfære, der nok ikke er den allerbedste.

Kirkens unge tager ud til en nærliggende gård eller by, hvor der kun er lidt karneval eller slet intet. De fire dage er optaget med sport, lege, dans og opbyggende møder. „Ungdomskonferencen er et godt alternativ til karnevallet,“ sagde Carlos Eduardo Pas. „Jeg møder nye venner og kommer hjem som et bedre menneske.“

Som afslapning spiller de unge spil, som er evangelieorienterede og dyrker sport. Familieaftenerne og søndagens møder skaber en ånd, som forener de unge. Nogle siger, at vidnesbyrdmødet ved konferencens afslutning er det bedste ved det hele. „Der er unge, som her bærer vidnesbyrd for første gang i deres liv,“ sagde Ideia. „Der er også ikke-medlemmer, der har været med til konferencen, og bærer deres vidnesbyrd,“ sagde hun.

De unge i Rio de Janeiro opbygger og styrker deres vidnesbyrd under kirkens aktiviteter, og det hjælper dem til at modstå det pres, de føler fra deres familie og venner, som ikke er medlemmer. „Det er lettere for mig at gøre, hvad jeg skal, når mit vidnesbyrd føles stærkt,“ sagde Sergio Barbosa.

Seminaraktiviteterne
opbygger og styrker
vidnesbyrdene hos de
unge i Brasilien

Det er på grund af deres stærke vidnesbyrd, at de unge kan arbejde hen imod deres mål om at blive bedre medlemmer af kirken.

På dette sted er der unge mænd og piger, hvis vidnesbyrd er lige så stærke og varme som middagsolen i Rio de Janeiro. □

EN LYSCIRKEL

Marilyn Brown

Da nadveren var uddelt, tog min bror, Robert, en blyant og et stykke papir og begyndte at tegne. Jeg var bekymret for Robert, en 16-års præst som skulle være vokset fra den slags ting. Jeg kiggede på min mors ansigt. Hun var rolig og fattet som altid. Hun ignorerede hans opførsel i kirken. „Jeg vil hellere have, at han kommer med i kirken og sidder og tegner, end at han bliver derhjemme,“ sagde hun engang til mig. „Det ændrer sig med tiden.“

Hun og jeg vidste, at Robert hellere ville have været oppe i bjergene denne morgen og vågnet op i en kold sovepose. Hvis vi havde ladet ham blive hjemme, var han taget på tur med sin trofaste hund, Juno. „Jeg får mere ud af at være oppe i bjergene, end jeg nogensinde har fået ud af at sidde indelukket til et dumt møde,“ råbte han engang til min far.

„Vi er ikke desto mindre en familie, der går i kirke,“ sagde far mildt. „Og du hører med til familien, så længe du bor her, og derfor går du med os i kirke.“

Jeg stirrede på Roberts hænder. Det var unge, grove hænder, som var vant til at hugge brænde og afbarke træ, binde knuder og grave render omkring teltet. Hans negle var flækkede og snavsede. Han lignede én, der hørte til i bjergene og ikke i en kirke.

Somme tider syntes jeg godt, at jeg forstod ham. Han ville tilbede Gud derude, hvor han sagde, at Gud i virkeligheden er. Han havde aldrig læst Mormons Bog. Han sagde vittigheder i søndagsskoleklassen. Og jeg tror ikke, at han nogensinde har hørt, hvad der blev sagt til nadvermøderne.

Robert blev ved med at tegne, og jeg betragtede hans tegning, hvad jeg ikke burde. Jeg havde forsøgt at koncentrere mig om den søster, der talte. Hun talte om sin søn, der netop var vendt hjem fra sin mission.

„De fleste af jer kendte Brian, før han tog afsted på mission,“ sagde hun. „J husker, at han gerne ville være sig selv. Han ville hellere drage op i bjergene med sin hund end gå i kirke.“

Jeg rettede mig op i sædet og spærrede øjnene op. Jeg ville ønske, at Robert ville lytte i stedet for at sidde der med sine dumme tegninger.

„Han var sommetider væk i dagevis – hvor han gik rundt i bjergene sammen med sin hund,“ fortsatte hun. „Vi, som blev derhjemme, nøjedes med at bede Gud beskytte ham, hvor han end var.“

Jeg tænkte i dét øjeblik, at Robert nok ikke burde lytte, fordi det kunne måske give ham nogle ideer, men jeg lagde mærke til, at han holdt sine hænder i ro. Han lyttede! Nu bad jeg kun til, at han ikke ville bemærke det forkerte budskab, som moderen talte om, og derefter gå rundt med sin hund i flere dage.

„Brian har altid ønsket at tilbede Gud på sin egen facon,“ sagde hans mor.

Jeg så på Robert. Han lyttede ganske rigtigt. Jeg var ikke sikker på, at det var så godt. Men moderen fortsatte. Hendes dreng forandrede sig. Han tog på mission. Det var et mirakel.

Robert har nok ment, at han havde hørt det før, for han begyndte at tegne igen. Og så var det den hjemvendte missionærs tur til at tale.

„Jeg ville ikke være som alle de andre og tage på mission,“ sagde han, „jeg var anderledes, og jeg mente, at jeg godt kunne klare mig uden kirken. Jeg syntes, at det ville være dejligt at slippe for at gå til møder og i stedet for tage på tur op i bjergene i nogle dage. Mine forældre vidste ikke altid, hvor jeg var. Jeg ved, at jeg gav dem en masse bekymringer.“

Robert så ikke på missionæren.

„Men så kom den tid, hvor mine venner tog på mission, og jeg måtte bestemme mig.“ fortsatte missionæren. „Det var et af de vanskeligste tidspunkter i mit liv. Jeg havde aldrig læst Mormons Bog.“

En af mine venner, som skulle på mission, sagde til mig: Man regner selvfølgelig med, at du tager på mission, men ingen vil tvinge dig. Du skal bare give det en chance. Læs Mormons Bog. Hvis du derefter ikke ønsker at tage afsted, så har du i det mindste givet det en chance.

„Nå ja, I ved allesammen, hvordan det endte.“

Wardets medlemmer lo. Selv Robert smilede.

„Men jeg vil gerne fortælle jer, hvordan det gik til,“ sagde missionæren. „Jeg sagde, godt jeg tager et par uger ud i naturen sammen med min hund og læser Mormons Bog.“

Min ven kørte min hund og mig ud i ørkenen. Der var 100 km til den nærmeste vej. Han efterlod os uden noget som helst andet end en smule mad og lidt udstyr, så vi kunne overleve. Jeg bad ham om at hente os det samme sted to uger senere.“

Jeg tænkte, at Robert også ville elske at være to uger i naturen midt under terminsprøven i skolen, skønt jeg ikke kunne forestille mig ham tage Mormons Bog med sig.

„Jeg læste bogen igennem på to dage, så vidste jeg, at den var sand. Jeg vidste, at jeg ønskede at tage på mission. Jeg vidste, at jeg ønskede at fortælle verden, at Gud stadig er interesseret, og at han har skænket os denne bog som vejledning. Nu var jeg parat. Men dér stod jeg – 100 km fra civilisationen, og min ven ville ikke hente mig før tolv dage senere.“

Nå, jeg satte mig på en sten og tænkte over, hvad jeg skulle gøre. Der var virkelig intet formål med, at jeg skulle blive der længere. Så jeg besluttede mig til at gå hjem. Jeg vidste, i hvilken retning jeg skulle gå. Jeg vidste, hvor langt der var ud til landevejen. Når jeg nu ser tilbage, kan jeg se, hvor tosset det var. Jeg troede, at jeg kunne nå ud til vejen på et par dage, hvis jeg efterlod det meste af min mad og mit lejrudstyr og hentede det senere med en lastbil. Så jeg tog afsted den næste morgen.

Jeg gik afsted iført jakke og med et par æbler i lommen, min lommekniv og nogle tændstikker. Jeg startede i et hurtigt tempo, og havde formentlig gået næ-

sten 30 km ved middagstid. Men så begyndte det at regne.

Det var ikke almindeligt regnvejr. Det var nærmest en oversvømmelse. Vandet faldt i stride strømme rundt omkring mig, så jeg ikke kunne se, hvor jeg var og ikke vidste hvor jeg skulle gå. Min hund og jeg blev sjaskvåde i løbet af et øjeblik, og efterhånden som dagen gik på hæld, begyndte vi at ryste af kulde. Jeg krøb sammen i min jakke og blev overvældet af frygt. Hvad skulle jeg gøre?

Jeg har hørt tilstrækkeligt om legemsafkøling, hvor ved legemet bliver alt for afkølet, til at jeg vidste, at jeg måtte se at komme i læ for regnen. Det var i februar måned og om aftenen ville regnen blive til isslag. Jeg var nødt til at blive tørre, men jeg var alt for langt væk fra mit telt til at jeg kunne nå tilbage. Til alt held fandt jeg netop i det øjeblik læ i en klippespalte. Jeg kravlede ind, og der var lige netop plads til mig. Min hund, som var våd og rystede af kulde, stod udenfor og logrede med halen.

Jeg ville vente der, til regnen holdt op, og det føltes som om, jeg opholdt mig dér i timevis. Vi kunne bestemt ikke blive der i dén regn. Jeg måtte bevæge mig for at holde blodet i cirkulation, men udenfor styrtede regnen stadig ned. Hvad skulle jeg gøre?

Jeg tror, at det var første gang i mit liv, at jeg virkelig talte til Gud. Jeg talte med ham, på en måde som jeg aldrig før havde gjort. Jeg sagde til ham, at min hund og jeg ville være i stor fare, hvis vi ikke kunne nå at blive tørre, inden vandet frøs til is, og dersom regnen ville vare ved i flere dage kunne vi heller ikke finde mad eller lave bål.

Jeg sagde til vor himmelske Fader, at jeg nu vidste, at Mormons Bog er sand, og at jeg ville tage på mission og bede andre om at læse den, så de kunne få den samme bekræftelse.

Jeg holdt en pause i min bønkaldeelse og lyttede. Jeg troede vist nok, at han ville standse regnen, men det fortsatte med at regne i stride strømme.

Jeg har aldrig før bedt så indtrængende, som jeg gjorde i dette øjeblik. Pludselig fik jeg den tanke, at Herren ville gøre sin del, dersom jeg blot ville gå uden for og fortsætte. Han ville måske give mig styrke til at modstå kulden, men jeg måtte se at komme ud og bevæge mig fremad.

I samme øjeblik som jeg forlod klippespalten, følte jeg fred. Min hund og jeg gik vel 100 meter i silende regn. Jeg gik bort fra klipperne og ud i det åbne landskab. Mine sko, mit tøj, mine tændstikker – alt var drivende vådt, og det regnede stadig i stridende strømme.

Alt imens jeg gik og bad indvendig for at få styrke og om at kende formålet med dette, brød der pludselig et blødt lys frem ovenover mig. Jeg så mig omkring. Det regnede ikke længere!

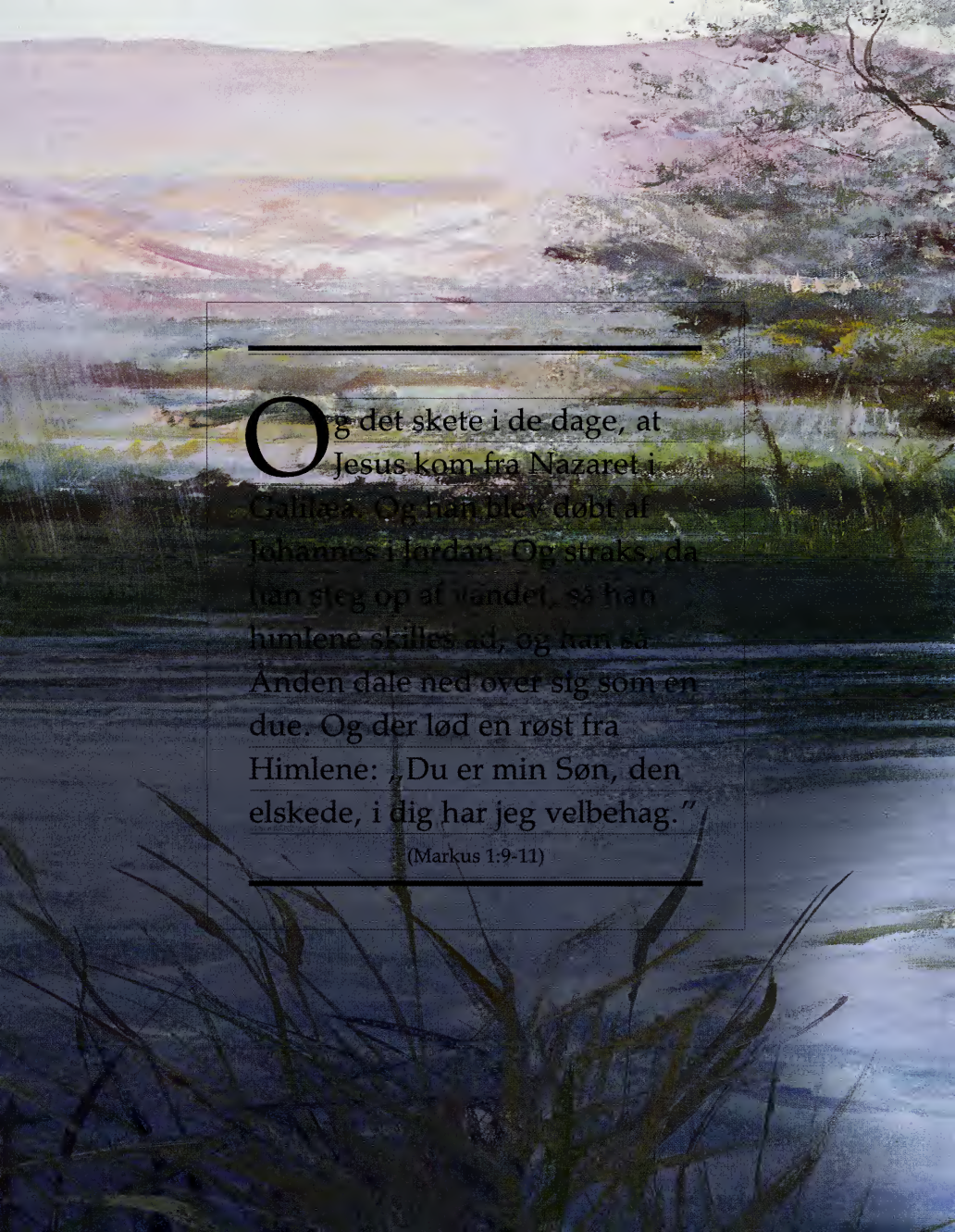
Jeg stod stille og kiggede på de blå bjerge. Regnen var kun holdt op i det store område, hvor jeg gik. I udkanten af den cirkel, jeg var omgivet af, var det stadig mørkt og regnfuldt, det lignede et gråt slør. Jeg kunne ikke tro det. Lyset skinnede så blidt omkring mig. Jeg mærkede varmen, følte at jeg blev tør og frit kunne gå ude i ødemarken.”

Der var musestille i kirkesalen. Det var som om, jeg slet ikke befandt mig i kirken, men var sammen med missionæren ude i de blå bjerge, hvor det regnede. Robert havde den samme følelse.

Jeg kunne høre mig selv trække vejret og mit hjerte slå. Papiret med Roberts tegning faldt på gulvet. Robert rykkede sig nærmere vores mor, og hun lagde armen om ham. Det var som om, vi befandt os i vores egen lyscirkel, mens vi sad dér til nadvermødet. □

Et blidt, beroligende lys nåede mig, og jeg følte mig varm og tør, selv om jeg var blevet gennemblødt af regnen, som nu omgav mig som et gråt slør.

Og det skete i de dage, at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa. Og han blev døbt af Johannes i Jordan. Og straks, da han steg op af vandet, så han himlene skilles ad, og han så Anden dale ned over sig som en due. Og der lød en røst fra Himlene: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag.”

(Markus 1:9-11)